

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU SĂRBĂTOARE A INIMII ȘI CONȘTIINȚEI ROMÂNEȘTI

FIERBINTE OMAGIU

O magiul pe care
poporul, partidul
și țara îl aduc fiu-
lui lor cel mai
iubit făcând din evenimen-
tul aniversar un prilej de
a-și exprima gândurile și
sentimentele sărbătorești
înalte, poartă pecetea re-
cunoștinței și mândriei pen-
tru un destin eroic excep-
țional cuprins în toate de in-
săși istoria și devenirea
noastră neîncetată. O bio-
grafie de o uriașă pătrun-
dere a simbului revoluționar,
patriotic, și de o extraordi-
nară capacitate de a simți
pulsul și voința luptei pen-
tru afirmarea și împlinirea
celor mai înaintate idealuri
și aspirații ale națiunii, o
biografie de un rar și pro-
digios simț al datoriei și dă-
ruirii, al științei de a ve-
dea și acționa în toate îm-
prejurările pentru binele și
fericirea poporului, a devenit,
într-o măsură, simbol al dăru-
rii noastre socialiste, al chip
al permanenței noastre iden-
tității.

Momentul decisiv, hotărâtor,
a fost Congresul al IX-lea
al partidului; atunci s-a
produs marea deschidere
spre noi și spre lumea noas-
tră de cuget, spre noi și
spre lumea în care trăim.
De atunci construcția so-
cialistă a țării a cunoscut al-
titudinea noi, creatoare, și
abordări de principiu, teo-
retice și practice, în strânsă
legătură cu cerințele și po-
sibilitățile proprii, cu fe-
sul nostru de a fi și munci,
dar și cu cerințele progre-
sului și civilizației univer-
sale, cu tot ce e mai înain-
tat în gândirea, în cunoș-
terea și practica umană.
Simbolic și întotdeauna de
atunci, momentul inaugural
pe care l-a reprezentat Con-
gresul al IX-lea se leagă
de numele și opera revolu-
ționară a partidului,
tovarășul Nicolae Ceaușescu.
Sărbătorirea zilei de naștere
primete astfel semnificații
de natură politică, morală și
socială care au o înain-
tate mult mai vastă în timp,
pentru că acestea înseamnă
și toate marile cuceriri pe
care le are țara ca zestre, azi,
și toate marile transformări
care s-au petrecut și toate
marile proiecte de viitor pe
care le parcurem și prin
care ne ilustrăm într-o per-
manentă actualitate.

dinamică acestui
actualității o for-
mează Conferința
Națională a parti-
dului, Congresul al XIII-lea,
programele și hotărârile sta-
bilită pentru a concretiza

creșterii noi, calitative, în
toate domeniile de activi-
tate. De împlinirea acestora
depinde nu numai viitorul
apropiat ci, într-o strânsă co-
relație cu prezentul se află
și timpurile mai largi, vii-
toare. Sub semnul hotărârii
de a face totul pentru ridi-
carea pe o treaptă nouă,
superioară, a înțelegerii noas-
tre munci și vieții, în expresia
acelei lupte care nu în-
cetează niciodată și care,
așa cum subliniază secreta-
rul general al partidului, este
esența însăși a spiritului re-
voluționar, a capacității de
voință și acțiune comunistă,
a mereu neobositei conștiințe
patriotice, revoluționare,
înaintăm spre începutul
unui nou mileniu, având, în-
tr-o amplă desfășurare, de
energie și forță creatoare,
obiective a căror împlinire
constituie imaginea de fond
a României prezente și vi-
toare, modul propriu noas-
tre existente. Mîntăiează în
toate o operă de o necon-
tenită limpezime de spirit,
fîntăiează gândurile, îndem-
nurile și orientările, cel
prîn care numim o epocă și
prin care ne numim ideile
și idealurile de libertate na-
țională și socială, chipul in-
săși al independenței și su-
veranității. Această doctri-
nă a edificării neîncrutate
care are în sarcina sa deoptri-
viri omul și țara, poporul
în indestructibilă sa uni-
tate. Ceea ce, într-o reali-
tate istorică de necontestat,
și cursul nou, tot mai amplu,
al demersului constructiv.
Pentru că într-o inseparabilă
legătură se află astfel și afi-
rmarea ideilor și idealurilor
păcii, edificarea unei lumi
fără arme și fără războaie,
edificarea pe planeta noas-
tră a unei lumi mai bune
și mai drepte.

De aceea, cu toată pute-
rea gândului și a recunoștin-
ței, în personalitatea pro-
minentă a conducătorului pe
care îl omagiem vedem pe
eroul țării și eroul păcii în-
tr-o veritabilă sintagmă
care este aceea a noului
umanism. Și omagiu se cu-
prinde astfel de urarea
noastră, a tuturor: La Muți
Ani! Aniversarea zilei de
naștere a tovarășului Nicolae
Ceaușescu este sărbătoare
inimii și conștiinței româ-
nești.

Lucafeărul

Visul de unire

Visul de unire străbate eminescian și
se înalță ca o arcuie de pod în ianu-
rie. Acum, cînd acel Ce-H dorește eu-
fie, dulce Românie, pare o apoteotică
deschidere de calendar. Căci ne-a fost dat
ca multe din marile evenimente ale istoriei, și în-
deosebi cele legate de ideea de unire, să se pe-
treacă în anotimpul cînd peste munții noștri,
cei ce sprijină cerul dar ne leagă și înlăna, să
înflăorescă, primentoare, zăpezile. Două țări
de același cuvînt și de același singe și-au
dat luna în ianuarie, parcă pecelindu-nă
nașterea Luceafărului gândirii și simțirii românești.
De aceea, unirea are în ea ceva eminescian și fie-
care an începe tot astfel, deschizîndu-se sub
săgetarea de rază a celui care unifică prin
opera sa toate literale limbii românești și îi
revela întregul spirit. Unirea cealaltă care-i și
mai aproape în timp, dar și mai îndelungată și

A. I. Zăinescu

Continuare în pag. a 6-a

Făurar de legi și datini

era la Tebea, într-o toamnă. Era spre
seară și soarele se făcea tot mai mult
de aur. În jurul mormintului lui
Avram Iancu stăteau tăcuți, veghind
ca niște făclii vii, un grup de scolari. Nu erau
trăști, erau transfigurați; emoția ce-i stăpînea
se învecina cu fericirea. Priveau tunurile,
cele două tunuri adevărate ce strălucesc som-
nului eroului și lespezea de marmură, în-
tr-o Apusenii, unde mormintele sînt de pămînt
și crucile de lemn, lespezea pe care moții au
dorit-o voievodală, pe măsura măreției celui
ce continua să fie întru eternitate Craiul lor.
Cădeau frunze vestele la Tebea, dar copiii nu
erau trîști, veneau foarte de departe, dar nu
simțeau nici oboseala, erau doar transfigurați
pentru că, asemenea moșilor, ei știau că eroul
rămîne viu întru eternitate. O singură clipă,
mai înegurată decît umbrele serii ce coborau
pe Crisul Alb, o undă de tristețe a filiiit pe
fețele copiilor și li s-a sălășuit în inimi atunci
cînd bătrînul care le vorbea le-a arătat Goru-
nul nu era un arbore oarecare, pierdut în an-
nimatul sibilelor, ci o ființă cu transparență indi-
vidualitate: Gorunul lui Horea.

Dar iată că a venit un bărbat și a sădit un
gorun tînăr, în tulpina căruia, zi cu zi, primă-
vară cu primăvară, se intrupează vigoarea ne-
pieritoare a bătrînului Gorun al lui Horea.
Gest simbolic, nu unic însă. Pe acel bărbat
l-am văzut adesea cu lopata în mînă, punînd
temelie unor mari și trăniciose edificii. L-am vă-
zut prin holde de grâu sfărîmînd spicul măcat
în palme, cîntărînd, cu sensibilitatea pe care
numai palma făranelui o mai are, din măsura
aproape imponderabilă a citorva boabe de grâu,
bogăția nesfrîșită a bărăganului țării.

L-am văzut printre ape dezlănțuite, trînsind
cu gesturi decise diguri de apărare a vieții și
căminelor amenințate de stihii.
L-am văzut pe acel bărbat minînd și alte
unelte, mult mai subtile și mai greu de stăpî-
nit. L-am văzut elaborînd strategia și tactica
vieții unei întregi națiuni, pe pămîntul moște-
nit din strămoși, între fruntările firești, na-
tune ce nu doresc altceva decît să trăiască și
să mușcească în pace.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele
Republicii Socialiste România, secretarul gene-
ral al Partidului Comunist Român, a afirmat,

în nenumărate rînduri, și a subliniat foarte
de curînd că un popor fără istorie este ca un
copil orfan care nu-și cunoaște părinții, că cea
mai prețioasă avuție națională este trecutul
nostru.

Am trecut prin mari încercări. Gîia atît
de pasnică a patriei a fost de atîtea ori dată pir-
jolului, pămîntul a fost zguduit de cutremure
și cutremurat de copitele hoardelor năvălî-
toare, de șenile și obuze. Ne-au hătînit apele
și focul. Dar nici un cataclism nu poate fi mai
nimicitor decît acela care, nevăzut dar tenace,
ar urmări să ne facă să ne pierdem propria
identitate, legitimitatea noastră în spațiul geo-
grafic al planetei și în cartea istoriei.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a redat, în-
tre altele alte drepturi, pe acela de a rosti cu
demonitate numele martirilor neamului, de a

Vasile Rebreanu

Continuare în pag. a 7-a

Restituirea de valori

Cine va scrie adevărată istorie a literaturii
române postbelice va înregistra cu obligativitate
aspectele ei evi-
dente și definitive, care sînt în pri-
ma etapă, tensiunea dintre o literatură cu
trădîșie proprie bineconstituită și o formulă
literară nouă și dislocantă, iar în cea de a doua
o ecloziune literară cu atît mai spectaculoasă,
cu cit anterior diversitatea de preocupări și
stiluri dispărute. Este vorba, cronologic vor-
bind, de primele două decenii de literatură
postbelică despărțite de celelalte două prin
Congresul al IX-lea. Diversitatea de stiluri și
formule, ca și inexistența multă vreme, de ve-
neea astfel o realitate a literaturii române, iar
receptivitatea față de literaturile străine,
practicată pînă atunci unilateral, a căpătat un
statut nou, deschizîndu-se către orizonturi ar-
tistice de regulă ignorate. Faptul a echivalat

Opera tovarășului Nicolae Ceaușescu — contribuție esențială la dezvoltarea teoriei și practicii revoluționare

Nimic nu poate oglîndi mai fidel ene-
rgia și orizontul, capacitățile și forța
interioară, profilul spiritual al unui
popor decît priceperea și trăinicia cu
care își plămădește un stil de viață propriu,
incorporat în realizările sale, în economia, în
politică, în arta și cultura sa, în raporturile
sale cu alte popoare, în grija și seriozitatea cu
care își pregătește viitorul, fără a-și uita o
clipă trecutul și prezentul.

Din acest unghi de vedere, în comparație cu
trecutul său bimilenar, nimic nu poate pune
mai bine în valoare virtuțile poporului nostru
și a forței lui conducătoare, partidul comu-
nist, decît istoria noastră cea mai recentă.

Acest segment de istorie contemporană re-
voluționară este o ilustrare vie a posibilităților
istorice constructive pe care națiunea noastră
și le-a fructificat prin înfăptuirea revoluției
de eliberare națională și socială, antifascistă și
antimperialistă, revoluție deschizătoare de eră
nouă.

Am fost martorii și participanții activi al
acestei epoci. Sub conducerea încercată a parti-
dului, pe drumul revoluției, în toate domeniile
vieții economice, politice, social-culturale și, în

Dumitru Ghișe

Continuare în pag. a 7-a

SĂRBĂTOARE

Un om deplin e în fruntea acestui dirz popor
sudaorea ne ajută să privim cu demnitate
pe eroi
el știe că numai libertatea poate ține tot
pămîntul în brațe
și că brațele libertății sîntem chiar noi

pentru lumina de azi și lumina de mâine
ideile noastre clături de ideile sale lucrează
se bucură că fiecare zile îi merge tot mai
bine
și că aici fiecare om e o lumină trează

destinul acestui neam îl poartă ca pe o
făclie prin lume

realitatea curge năvalnic ca un riu
neîncetat cioplîm un mare viitor
și scriem istoria în boabe de grîu

în cuvintele sale mereu ard comori
în fiice dimineață veacul ne așteaptă ca

mereu ne este patria de adevăr luminată
ca o albină plutește cîmpia către vară

acum zăpada se esterne încet și solemn
în gândurile noastre e iarăși sărbătoare
cu tot ce atîngem îl cîntăm pe acest bărbat
imbrăcat în fapte strălucitoare

Rodian Drăgoi

Un om între oameni, o epocă de glorie și împliniri

Patria, pămîntul părinților părinților
noștri și al copiilor copiilor noștri,
țara codrilor de brazi și-a cîmpurilor
mănoase, țara dorului și-a omeniei, a
cunoscut, mai ales de la Congresul al IX-lea al
partidului inoace, transformări și îmbogățiri ale
peisajului ei și n-a cunoscut în secole și milenii,
căci istoria cu dialectica ei atît de complexă
asează cetodată pe umeri unor ani și ai
unor decenii îndatoriri decisive pentru desti-
niul unui popor. Asemenea ani sînt anii de
cînd se află la conducerea partidului și a sta-
tutului tovarășul Nicolae Ceaușescu. Sînt ani în
care patria a înflorit ca în poveste, într-un
an cit în zece sau într-o sută. Acesta sînt anii
de răscurce în care, prin încordarea energiilor
creatoare ale acestui popor harnic și talentat,
preîn-
toare eroică mobilizare la muncă, sub con-
ducerea Partidului Comunist Român, se reali-
zează uriașe salturi calitative în toate domeni-
ile de activitate, în industrie, construcții, agri-
cultură și silvicultură, în existența și conștiința
poporului român, stăpîna la el acasă, făuri-
tor al propriului său destin istoric într-o patrie
liberă, independentă și suverană. Sînt ani
din vîrstă eternă a patriei în care nimeni nu
s-a mai sfiit să zică România și poporul român,
limba română în loc de atît de inexpressive și
evazive, în contextul respectiv, țara
noastră, poporul nostru, limba noastră.

Sînt ani în care, concomitent cu grija pentru
creșterea nivelului de trai al poporului, s-a

manifestat și un interes egal pentru ridicarea
gradului său de instruire și educare, pentru
lărgirea orizontului său de cunoaștere, pentru
satisfacerea cerințelor sale firești de Bine,
Frumos, Cînte, Omenie și Adevăr.

Sînt ani în care au înflorit, fără precedent,
în vîntul științei și cultura, cultura fiecă-
rui om al muncii reflectîndu-se în participarea
sa la realizarea producției, la asigurarea cali-
tății ei, la viața social-politică, la apărarea țării,
la crearea valorilor materiale și spirituale,
demne de civilizația socialistă.

Ion Dodu Bălan

Continuare în pag. a 3-a

URARE

marii fii ai neamului nostru care s-au
însemnat în aura de durată ste-
lară a eroismului au fost dintotdeauna — și
am convingerea neștrămă-
tă că nici în viitorime nu va fi altfel — apă-
rători și ziditori de țară, luptători pentru in-
dependență, libertate și pace. În istoria patriei
marile momente și-au avut portdrapelul
idealului cel mai înflăcărat și pur în acei
bărbați care i-au dat cursul vijelios, adevărat
și apărut ca neamurate jertfe; prin ei se
susțin paginile de aur ale cronicii vieții
nepieritoare, aici, în spațiul unde graiul ro-
mânesc, grînarul nostru țără de sfișit, cu se-
ninel cerului său pasnic, înalță-n poeme fap-
te cu valoarea simbolului suprem.

Ianuarie de acum își sună imnurile de mă-
reție, așa ca în fiecare an la ceas de sărbă-
toare, dar parcă mai mult de data aceasta,
și noi aprîndem verbele, zării comuniste
cîntînd viața de revoluționar și patriot a Omu-
lui care a decis fundamentală schimbare a
destinului național, a Omului care ne-a redat
valorile specifice culturii noastre luminind
istoria pe de-a întregul. Prezent în centrul
luptei de mai bine, președintele României,
tovarășul Nicolae Ceaușescu, cîrmaciul teme-
nar, gînditorul vizionar, Omul-cărb intru-
pează țara, clădește fără odihnă, temeinic, cu

Pavel Pereș

Continuare în pag. a 3-a

M. Ungheanu

Continuare în pag. a 4-a

LITERATURA UNEI EPOCI

„Orice popor, mai cu seamă un popor cum este poporul român care are o istorie destul de veche, nu poate să nu poamească în elaborarea căilor de dezvoltare de la trecut sau istoric, să nu țină seama de tradițiile sale care, în fond, sînt suma diferitelor concepții, a tot ceea ce popoarele au acumulat mai bun în trecutul lor de luptă și de dezvoltare spirituală. În acest sens, tradiția, bazarea pe tradiții, poate fi — și constituie — un factor indispensabil al progresului. Nimic nu se poate construi ignorînd trecutul!”

NICOLAE CEAUȘESCU

Așa cum a fost

Evoluția literaturii române arată legături ale creației cu istoria care sînt esențiale și nu pot fi negate în condițiile noastre de azi. Astfel de legături apar odată cu romanțismul și sînt mai vechi, documentându-se în strictă contemporaneitate cu începuturile literaturii propriu-zise — cîci a fi scriitor înseamnă, la români, a fi deopotrivă istoric și constiință civică, om de așezare, intelectual de atitudine. Istoriografia moldavă și valahă a secolului al XVII-lea nu proceda altfel și cînd romanții (de la 1818, mai cu seamă) se lăura istoria românească era, hotărît, o prezență literară de neînălțat. Astfel, se configurează un spirit creator complex și complet, însumînd atitudine, acțiune, restauratoare, și, pe deasupra, o înaltă pedagogie în folos național unde literatura are funcțiuni pe care alte culturi le dezvoltă, poate, mai puțin. Cînd romanul modern se alătură și își organizează formula specifică, era inevitabil a spune că o dimensiune fundamentală a lui trebuie să fie aceea „istorică”.

Asadar „istoric” și „roman”, evoluînd într-un spațiu intelectual comun, care face din romanțier și un istoric și din istoriograf — un romanțier înzestrat cu puterea de a restitui, dincolo de ipoteze, o viață românească „așa cum a fost”. Esențială rămîne de-aceia restituirii adevărului obiectiv istoriografic, pe care epoca literară de după 1955 o evidențiază în chip impunător și la altitudinea valorice pe care alte vremuri nu le cunoscuseră. Aceasta presupune nu doar o concentrare a forțelor creatoare propriu-zise ci, mai mult decît atât, un spirit nou al cercetării istoriografice de unde perspectivele noi decurg. La drept vorbind, cele două elemente se întrepun și nu o dată scriitorul pășete înaintea istoricului, propunînd, cu intuiția lui, soluții abia mai pe urmă confirmate de cercetare. Totuși, libertatea punctelor de vedere oneste și documentate e o consecință a ideologiei restaurării, a ecucierii unei imagini istoriografice neîngrețite de prejudecăți spirituale înnoitor al culturii triumfătoare, înaintarea în profunzimi de epoci istorice românești este spectaculoasă.

Documentele editate acum, în colecții noi și urmînd principiul cu adevărat științific, sînt reșterite în acest proces însă ele nu exclud totul. E redescoperirea, deopotrivă, o întregă istoriografie fundamentală care întregeste viziunea modernă pe care astfel de sinteze literare pe temă istoriografică o desfășoară, nu o dată cu rezultate admirabile în ordinea valorii. În definitiv, orice producție de felul „romanului istoric” — s-ar documenta în epocile mai vechi ori de-a dreptul recente) putem zice că adevăratul roman istoric românesc începe acum. Acesta e un „nou roman”, e o formulă modernă unde se conțină tradiții autohtone de cultură și document redescoperit. Intuiția și, mai cu seamă, o mîință și în perspectivă, oșabile a comunica adevărul obiectiv. Și, cu toate acestea, componența propriu-zis literară nu-i în suferință ci dimotrivă, acestea nu-s cărți de popularizare a istoriei ci romane în toată puterea cuvîntului, citeva așezîndu-se valorice în

rîndul celor mai însemnate contribuții europene de acest fel.

Intiul semn indiscutabil pe care „noul roman” istoric românesc îl dă e „Prințelepe” de Eugen Barbu, socotit de autor o ipoteză și un basm; totuși, romanul e mai mult decît atât, e o monografie a unui mecanism istoric cu prelungi ecouri în existența românilor și chiar dacă romanțierul localizează, din rațiuni de creație epică, el ajunge la prototip. Ideea ciclurilor istorice și a prototipurilor determinate de structuri fundamentale (pe care numai întruțirea rezultatelor venite din studii cu aspect multidisciplinar le explică) e profund modernă și notărește înfățișarea acestei proze unde noțiunea de „istoric” capătă auzurera faptului generic. De aici și pînă la uriasa sinteză care e ciclul Independenței, intruchipat de Paul Anghel în romanul-fluviu „Zăpezile de-acum un veac”, legătură și directă, chiar dacă în apariția formei românești, diferite. Însă spre a căpăta limpezimea privirii și spre a contemplană acest reper a fost nevoie de clarificări venite din domeniul de cercetare adiacente, contribuînd, prin valorificarea datelor însumate, la evidențierea unui realism antropologic, încercîndu-se a defini viața istorică a unui popor.

În fond, tabloul e vast și cuprinde nu doar aceste capodopere cu ecouri hotărît impresionant și ci și o întreagă literatură de clasă înaltă, valorificînd, în felurile înfățișării, momente ale unei istorii eroice și a adeseori dramatice. Consecințele unei ideologii a diversității de formule se văd aci mai bine, poate, decît în alte genuri deși chiar dacă „multicoloră” prin metode de creație pînă desfășurată de romanul istoric păstrează, totuși, vie ideea de recitativ profund. Aici sînt analizabile romanul, adevăr modern, al Alicea Botez („Emisfera de dor”, „Iarna Fimbul”, „Diotrele”), al lui Mircea Ciobanu („Istoria” I—V), încercarea lui Mihail Cioculescu de a documenta o fenomenologie a spiritualității românești în „Căliștea spre zei”, „Marele cîntec”, „Culoare singelui”, „Speranță etc.), contribuțiile lui Eugen Uricaru (din „Ruga și Iacără”, „Memoria”, „Așteptîndu-i pe învingătorii”) ipoteza unui veac medieval românesc din „Cor de vîntoasă” de Alexandru Ivasiuc, precum și romane aparținînd autorilor din toate generațiile de la Teohar Mihadaș și pînă la Bogdan Stîlbi (cu excepționala reconstituire a etnozenezei „Vetrele fumegă în amurg”) și Ioan Dumitru Denciu. De aici și pînă la „Literatură-document”, ilustrată la valori înalte de Vartan Arachelian și Radu Theodoru (cu ciclul „Strămoși”), autor și al unei admirabile fresce de viață istorică românească modernă — „Biografie de război” este doar un pas și el a fost făcut. Istoria (pe care de n-am avea-o pretuțind că punct cardinal în creație — ne-ani nterde însăși puterea de a ne regenera ca popor), este, desigur, menită. Însă deopotrivă substanță activă, exemplară și soluție de viață etică, o pedagogie cu valori șoientiale și un argument spre a birui, cînd apar, cititele grele totuși trecătoare, ea este în cultura română, o stea polară.

Artur Silvestri

Teodor Bogol: „Tineri muncitori”

Interes major față de viața și miscarea contradicție a unei societăți, de existența problematică a oamenilor, de frămîntările interne, de ordin gnosologic, axiologic, etc. ale unui sistem de civilizație. Prin astfel de contribuții (cu toate ignoranțele și necunoștințele de profunzime a personajelor din cărțile lui A.I. Ivasiuc, mai ales în „Pășărie”) literatura română își dezvăluie unitatea dialectică pe care coordonata căutării realității umane, pusă într-o imagine mai adecvată despre om, a devenit conceptul cu cea mai înaltă complexitate dinamică și precizie categorică în literatura de proză. Dintre acestea, Ion Lăncrănjan cu romanțele sale Caloianu, Flui secetă, Sufărînța urmasilor este cel care și antecede personajele într-un spațiu al reconstrucției sociale și morale. Ideile lui Pozdare, Jeler, dar mai ales ale lui Cheta, personajele sale, sînt, ideile esențiale lui Ion Lăncrănjan, care a intervenit edificator, parcă pentru a fi sigur că nu rămîne nimic îndoiește în clarificarea morală a ceea ce personajele fac. Accesul la istoria adevărată prilejuiește personajelor lui Ion Lăncrănjan o viață interioară densă, tenționată care le sporește de esență (și totodată de complexitatea fenomenelor) pe care și-o asumă ca pe o acceptare senină a greutăților, a sacrificiului pentru o idee: „Dar adevărul este (...) noi, cei de astăzi, ne frămîntăm și așezăm pentru că, ce de dinainte noastră au fost așa cum au fost: mai buni și mai timizi, mai dîrji și mai voioși! Iar cei de după noi tot așa vor păți, fără voia lor. Vor lucra în fabricile acelea noi și își vor aduce aminte de noi și de frămîntările noastre — asta va fi suferința lor!” Pentru a-și construi viitorul, omenirea trebuie să fie totdeauna capabilă de a învăța din lecțiile trecutului și nu este posibilă, ne lasă să înțelegem aceste personaje, dezvoltarea multilaterală în toate domeniile de activitate fără perfecționarea stărilor de constiință.

Dintre romanele de actualitate aparute în anul din urmă nu pot lipsi cărțile prozatorului Dumitru Popescu (Pumnul și palma), Platon Pardău (Cîntăc mîșcare a inimii în aprilie, Cu ochii dragostei), Dinu Săraru (Dragostea și revoluția) care aduc în prim plan, prin personaje centrale, activiștii de partid ca erou exemplar, în fața căruia viața personală și problemele comunității devin un singur obiect de meditație. Fic ca se numește Al. Cernea, Mihail Petreanu sau Dumitru Dumitru, eroii sînt modele luate din rîndul oamenilor chemați să conducă destinul unor comunități și înfățișează prin el legăturile literaturii noastre contemporane cu determinările istorice și cu momentul politic, reprezentat, puternic și hotărît, în eternitatea creației un tip de societate nouă, de om nou.

Lucian Chișu

„Sîntem pentru o largă libertate de creație, dorim să avem o literatură și o artă diversificate din punctul de vedere al formei, al stilului, ne pronunțăm hotărît împotriva uniformizării și șablonismului, a rigidității și dogmatismului. Considerăm că a accepta șablonismul, uniformizarea, rigiditatea înseamnă a sărăci viața spirituală și culturală a poporului nostru. Este de înțeles că activitatea creatoare a unui popor, în toate domeniile, se poate desfășura cu succes numai în condițiile cînd omul se simte liber și stăpîn pe destinele sale.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Diversitatea de stiluri

Este simptomatic faptul că tot mai multe lucrări de sinteză aparute în ultima perioadă încearcă să surprindă „din mers” configurația actuală a literaturii, propunînd criterii de ordonare a numeroaselor tendințe care se manifestă azi în cîmpul literelor române, acest efort teoretic e recămat de o diversitate stilistică și tematică fără precedent — tendențiu în plină desfășurare, reflectînd de fapt democrația culturii noastre. Analizînd producția ultimelor două decenii putem vorbi în egală măsură de o creștere extensivă și intensivă a literaturii deoarece paralel cu varietatea genurilor și îmbogățirea spectaculoasă a formulilor expresive asistăm la o sporire a autenticității actului literar, la defrișarea unor spații existențiale noi, a unor problematici umane neabordate pînă acum. Dezvoltîndu-se liber, nestînjînită de inhibiții și false complexe, iată că literatura noastră actuală — eucereste (în special prin genul liric) prioritate valorică pe plan mondial, numeroasele distincții acordate poezilor noștri, aprecierile elogioase, traducerea din literatura autohtonă aparute în întreaga lume sînt aspecte care vorbesc de la sine despre vitalitatea și performanțele scrisului românesc în momentul de față. Și pentru că am amintit genul liric trebuie spus că varietatea stilistică a poeziei noastre acoperă practic întreaga hartă a tendințelor expresive moderne evitînd însă extremismul în favoarea atitudinii reflexive ceea ce divuligă un fundament moral al creației. Evoluția liricii noastre actuale cuprinde, cu direcție principală, reformularea tradiției în planul estetic modern. Acest fenomen asigură continuitatea organică a literaturii autohtone prin recardarea specificului național la pulsul sensibilității actuale. În lirica de azi contemporaneizarea tradiției generează universuri poetice de o franșantă originalitate, în care structurile stilistice noi reînufălesc mitologiile arhaice și topourile folclorice în forme revelatorii. Poeți ca Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Gheorghe Pituț, George Alboiu sau mai tinerii Horia Bădescu, Paul Balahur, Dan Damaschin ș.a. cultiva o solemnitate vizuală și fundamentală venite pe cale folclorică, ei reacționează limbaje tărănești și alegorii străvechi într-un lirism al incantațiilor cosmice. Tradicionalismul în manieră pillatiană, tratină natura cu bucuria flamandă a spiritului gospodăresc, o înălțim de exemplu în poezia lui Ion Horea în timp ce mitologia cîmpiei formează substanța liricii lui Florea Miu, Marin Lupșanu etc., poeți al ceremonialului agricol Prin Mircea Micu se recuperează ardelensismul cosmic (cu savoare anecdotică sătesă) în timp ce poezia lui Cezar Baltag și Marin Sorescu valorifică expresivitatea folclorului oral, a paradoxurilor cu tîlc. Poezia spațiului rural capătă nu rarori accente ecologice, chiar dacă modalitățile expresive sînt diferite (Petre Stoica, A.I. Zănescu). De un farmec aparte este lirismul născut din zestreă balcanică a limbii, amintînd de producțiile lui Ion Barbu sau Anghel (pe această linie excellează Gheorghe Tomozei). Specifică multor poeți e colaborarea limbajului modern cu cel arhaic demonstrînd

apetența pentru morfologia spirituală a grafului nostru, o experiență esențială o constituie lirica lui Cezar Ivănescu, poet care îmbină savant inflexiunile dolnei cu elementele vocabularului actual într-o poliție de virtuți cathartice.

Preluînd stafea „luptei cu inerția” poezia angajată cultiva simbolismul năzuinței, mesajul militant al dragostei de țară în forme stilistice variate de la discursul exploziv al lui Adrian Păunescu la metafora celebrării în poezia lui Nicolae Dragoș, Nicolae Dan Frunțelă sau Dan Verona. Lirismul filozofic este reprezentat în momentul actual de universuri puternic individualizate, poezia de idei are prin Nichita Stănescu, Ștefan Aug. Doinaș, Daniel Turcea, Ion Mircea sau mai tinerii Ștefan Ioanid, Grigore Georgiu valori exponentiale atît în direcția viziunilor speculative cit și în maniera limnic-orală. Recurenta orfismului e vizibilă cu „program” la Carolina Ilica și Dan Laurentiu în timp ce o altă categorie poetică stă sub semnul inspirației livrestice, aici îi putem numi pe Vasile Nicolescu, Mircea Ciobanu, Mircea Ivănescu, Grete Tartier, Adrian Popescu ș.a. autori care decantează simboluri cultice cu rafinement și sensibilitate. Pe linia elaborărilor cerebrale se înscrie „ermetismul” unor Virgil Mazilescu, Marius Robescu, Doina Uricariu, Dinu Flămînd, Marta Petreu, Ion Muresan etc., dar și scenariile suprarealiste ale lui Leonid Dimov cu care de altfel se poate începe seria barocismului liric actual demonstrîndu-se marile disponibilități ale limbajului nostru poetic. De o bună bucată de vreme se face simțită prezența, cu o intensitate din ce în ce mai mare, a poeziei de inspirație citadină, ea transfigurează universul orașului într-o imagistică bogată în care elementele civilizării moderne participă la o fozierie a cotidianului (Liliana Ursu, Mircea Florin Samoilă sau reacționează barocismul în imagini expresioniste (Constantin Abăluță). Aminteam la începutul acestor rînduri că în general poezia noastră evită stridentele în favoarea atitudinii reflexive, indiferent de maniera stilistică de a năzuința la echilibru și viziune acută de dincolo de șisaur, romanțierului. Poate tocmai acest fapt explică frecvența revenire la formele procedee tradiționale păstrătoare de structuri lirice, aici trebuie amintit sonetul (vizibil în creațiile multor poeți), maniera baladescă renașcentistă (recuperată de Cezar Ivănescu și Tudor George), rondoletul (repus în drepturi de Pan Izverna) și bineînțelese „Imnele” lui Ioan Alexandru.

O diversificare stilistică și tematică similară a cunoscut și proza ultimelor două decenii. Ne vom referi în primul rînd la roman, acesta avînd un rol dominant între speciile epicii. Romanul românesc actual are mai multe direcții de evoluție și chiar dacă performanțele sînt inegale varietatea formulor confirmă vitalitatea literaturii noastre. O privire globală surprinde citeva tendințe prioritar care acordă specificitatei momentului actual. Pornind de la dihotomia tipologică proză de ficțiune proză realistă observăm că romanul românesc a excelat și excellează în continuare pe direcția fabulosului arhaic, a con-

strucțiilor mitice și parabolice. De la Eugen Barbu, Fănuș Neagu, Ștefan Bănulescu și pînă la cărțile lui Eugen Uricaru, romanul de această factură a dovedit vocația prozatorilor noștri pentru ficțiunea arhaizantă în care elementele autohtone se combină într-o viziune originală, înscrisă organic în tradiția spiritualității noastre. La capitolul romanului istoric întîlnim varianta construcției obiective (în care viziunea literară colaborează cu documentul de arhivă) în creațiile unor Paul Anghel, Corneliu Leu, Mihail Cioculescu sau maniera fantastului parabolic (Ștefan Agop). Despre proza universului țărănesc se poate spune că ea apelează mai mult la investigația realistă, să-l amintim pe Ion Lăncrănjan, Dinu Săraru și pe mai tînrul Aurel Maria Baros. Nu trebuie scăpată din vedere o direcție predominantă a prozei actuale și anume formula „realismului fantastic” și „lumii ca spectacol” vizibilă în romanele lui D.R. Popescu sau George Bălăiță. Victorios în cîmpul ficțiunii, romanul — în general întreaga proză — își încearcă forțele pe te terenul concret al realității abordînd problematica omului actual. În primul rînd trebuie spus că interesul prozatorilor a glisat în maniera psihologică (dominantă în anii '60 și '70) spre problematica socială. Acest lucru nu înseamnă însă abandonarea totală a aspectului psihologic, dar așa cum se vede în romanele unor Constantin Toiu, Augustin Euzura, Gheorghe Schwartz etc. atenția cade pe raportul dintre individual și social propunînd o viziune dialectică. Într-o enumerare cit de rapidă a tendințelor actuale nu poate fi trecut cu vederea diversitatea stilistică a prozei scurte (gen foarte practicat în momentul de față), prozele jurnal sau cele de tip esaiistic precum și încercările experimentale ale autorilor tineri, formule care, prin viziune în totalitate, configurează climatul unor indiscutabile democrații stilistice. Ceea ce trebuie subliniat însă este că această democratizare s-a datorat unui cadru socio-cultural propice în care s-a urmărit împulsionarea creației literare prin diverse modalități. În ultimele două decenii au avut loc confruntări de opinii, lupte de idei privind direcțiile de dezvoltare ale literaturii noastre contemporane, un rol deosebit avîndu-l în acest sens revistele literare în paginile cărora s-au pus în discuție probleme viziunilor raportul dintre tradiție și modernitate au avut loc dezbateri în legătură cu direcții ale prozei și poeziei actuale, s-a analizat aportul specific al generațiilor literare postbelice s.a.m.d. toate aceste inițiative teoretice dinamizînd și orientînd creația literară. Putem afirma că o activitate eficientă de promovare a literaturii au avut-o o revistă „Luceafărul” care, de cîtiva ani, miltează pentru o „nouă geografie literară” atrăgînd atenția asupra unor zone culturale ale țării mai puțin cunoscute. Pe de altă parte expansiunea tematică și stilistică a literaturii actuale trebuie ferită de a avea un aspect erbitar. Atunci cînd se vorbește în genere despre diversificarea formulor și îmbogățirea registrelor expresive e necesar să fie amintit orizontul românesc de simțire și gîndire, valorificîndu-se matricea stilistică a spiritualității noastre pentru înțelegerea drumului principal al creativității autohtone. Nu se poate concepe un mod „stihial” de înaltare a culturii, într-un avînt lipsit de orice criteriu selectiv (așel putem aminti fenomenul modelor imprumutate, al experimentalismului gratuit, etc.). Evoluînd organic literatura noastră are capacități și totodată obligată de a-și păstra ființa dar nu în sens conservatorist (asta ar fi o eroare înaintare) ci folosind principiul întîmpel al „Inchiderii prin deschidere” — cum ar fi spus Noica adică îmbogățîndu-se armonios cu acele elemente care nu-i alterează specificitatea deoarece numai în felul acesta se poate formula un mesaj original adresat lumii, numai așa vocea literaturii noastre va putea fi recunoscută în corul literaturii universale.

Alexandru Horia

NICOLAE CEAUȘESCU

Regăsirea de sine

Privită dinpru folclor, literatura cultă este o junțeră, un punct de sosire mai apropiat sau mai depărtat, nu cu caracter competițional omului nou, la creșterea acestuia în acord cu mediul său natural — care se constituie și din relații sociale, de muncă, etc., dar și din limbă, tradiții, obiceiuri, istorie.

Atît proza noastră actuală cit și poezia păstrează strînsă legătură, prin cuvînt dar dincolo de acesta, prin spirit, cu substratul literaturii populare din care se dezvoltă. Generații Labis nu poate fi deplin înțeleasă, ca generație cu program estetic, fără descifrarea legăturilor ei cu folclorul. A spune „Patria mea este limba română” (Nichita Stănescu) înseamnă a lăbi adevărată, adevărată, a se întîndea în cerurile cronicar și Eminescu, de la acest disc al literaturii române și pînă astăzi, și care-și adaugă neîncetat spații creatoare noi cu fiecare creator de frumos în logos. A spune „Patria mea este limba română” înseamnă, apoi, a lăbi larg limba română vorbită în tot spațiul românesc, a crea cu rînd din gîndul păștătorilor ei, cu acea certitudine interioară că estî suflet în suflet neamului. Cîta iubire de neamul lor, de poporul simplu dar și de macie lui nume, de acești înfăcărîți corifei al primei mari generații creatoare post-belice — Grigore Hagiu, pe care ne dîm începem a-l uita astăzi, distilează verbul ajunșind pînă la puritatea lui interioară pe care o cîntă ceremonios, identificîndu-se în trăire cu el. Ioan Alexandru a înțeles, pe calza reală a limbii populare, la marelă teaur de simțire și cuget din interiorul unei înțelșii istorii de unde vine spre noi euzat ca un principiu adevăratului. Pînă aici a rămasul înșuri, Adrian Păunescu exaltă într-o creștere continuă, vegetală se poate spune, cuvintele unei limbii întregi făcîndu-se deosebi, răcoroasă din simține, lignînd nu ca un izvor, dar ca o mare întregă de surse deosebi a realității cotidiene, dînd fiecărei porniri, pe aceluși punct de creștere, potență maximă, trăind în exuberanța formelor limbii române, Ion Gheorghe se înclină înșuri, în numele limbii române, să pună ordine în dezordinea aparentă a lucrurilor, judecă asupra înainte de a se bucura, si se bucură în judecata sa asupra realului.

Proza, pe de altă parte, mai ales romanul, este o viziune a realității culturale, este ceea mai grea încercare de care istoria o cere, în curgerea ei continuă, de la fiecare popor; poporul român a trecut această probă nu Eminescu, apoi cu Blaga, Sadoveanu, Călinescu, Arghezi — prin mari personalități, adar care fiecare în parte devin universuri prin exprimarea cit mai adîncă a particularului. Redescoperirea lor este, instructivă, echivalentă cu redescoperirea folclorului ca punct de pornire în creație, și întrutotul echivalentă cu redescoperirea căii spre identitate națională.

Proza, pe de altă parte, mai ales romanul — dar și nuvelele, și schița — devine tot mai angajată în defrișarea limbii române prin care ajunge la un rezultat asemănător.

Prin proză, căutarea identității noastre capătă noi dimensiuni pentru că de această oară centrul pîntrunde în literatura istorică însăși, cu oamenii ei, cu realitatea în care sînt teșui. Marin Preda, Eugen Barbu, Ștefan Bănulescu, Ion Lăncrănjan, Paul Anghel, Nicolae Velea, Ion Mircea Florin Bănescu, Apostol Gurău, Ion Florian Panduru, Ștefan Zamora, Alexei Rudeanu aduc în prima linie avu atenție a prozei noastre omului social și istoric totodată cu miturile pe care le trăiește în sine însuși și ne care le exprimă, cu istoria pe care a trăit-o ori a făcut-o ori de care s-a lăsat făcut nu fără a avea constiința lumii în care trăiește — cu viața lui de zi cu zi, dar și cu idealurile lui, și cu relațiile în care este om, omîntă din blocul de granit al vieții, literatura se întoarce la viața ca lăspede de marmură, o protejează, o înnoblează și o face să se bucurde de propriile ei bucurii. Relata „de la lume adunată și-napoi la lume date”, relația ce statuează modul de funcționare a creației anonime, patronează și funcționalitatea creației eponime, a acelei opere care își înmormunta numele de la cel care îi dă drumul în lume.

N. Georgescu

Ion Bițan: „Construcții”

OMAGIUL CITITORULUI NOII ROMÂNII

Opera durabilă

gindim cu febrilitate revoluționară și scriem deplin conștienți că, în paginile cele mai izbutite din cărțile noastre, cititorul, milioanele de iubitori ai literaturii vor întâlni idei generoase, flacăra emoției lirice, acele personaje complexe care să răspundă dorinței lor firești de frumos și necesității, tot atât de firești, de îmbogățire a universului de simțăminte.

Către noi, din ziua aceea cu ochii deschși spre viitor, vine astăzi ecoul spirit al cuvintelor tovarășului Nicolae Ceaușescu, al acelor cuvinte rostite la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, când ne îndemna, cu elan simbolic și patriotice plănuitor, să fructificăm, cu mijloace artistice dintre cele mai diverse, însă convingătoare, subiecte din trecutul aureolat de glorie al poporului, din milenara sa luptă pentru independență și suveranitate, din realitatea fascinantă a edificării societății socialiste, idealul suprem al întregii noastre națiuni. Indemnul adresat cu peste două decenii în urmă oamenilor de artă și cultură, repetat apoi la răstimpuri cu aceeași fervoare, a rodit precum trunchiul arborelui tânăr cu seva clocoitoare. Zeci, sute din cărțile apărute în ultimii ani vin să dovedească oricui potențialul artistic al scriitorilor contemporani care se situează în lăstărașii tradiției și inaugurează o perioadă de pleiadă umanistă a cronicarilor, pină la Eminescu, Creangă, Caragiale, Coșbuc, Goga, Brebanu, Argeșzi, Sadoveanu, Călinescu și alții alții, întrași, cu străluciri perene, alături

de Mierfa, doinele și baladele populare, în patrimoniul național.

Puțem vorbi, așadar, cu sărbătorească mândrie, de o străveche particularitate armonică a spiritualității românești, care ne legitimează ființa națională pe toate meridianele lumii.

Integrind cu sulețea gândului său atotcuprinzător faptul de cultură în dinamica evoluției istorice, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a referit memorabil și în strălucita cuvântare rostită la cel de al II-lea Congres al Educației politice și culturii socialiste: „Literatura trebuie să realizeze opere care să redea, cit mai variat ca stil și formă, marile realizări obținute, să înfățișeze epopea transformării revoluționare a patriei, să oglindescă lupta revoluționarărilor comunisti și democrați în anii ilegalității, lupta întregului nostru popor pentru edificarea societății — opere care să stea la baza educației patriotice, revoluționare a tineretului patriei noastre”. Indemnurile și aprecierile secretarului general al partidului privind misiunea nobilă a făurarilor de cultură amplifică în fiecare dintre noi sentimentul patriotic, credința de neștrămutat în destinul ascendent al țării, luminează cuvântul și catalizează energiile creatoare ale scriitorilor din toate generațiile în aprofundarea specificului național al culturii noastre și emblematica ei statornicire în universalitate.

Liviu Călin

Cu gânduri alese

O dimineată a timpului zbuciumată de mari prefaceri, de renașterea energiilor umane ce afirmă dreptatea, adevărul celor mulți... Timp vesitor de mărețe omenescă. Timp când și soarele își concentrează miezul luminii, puterile naturii deschideau ochii pământului, și între undele colinelor țării, o nouă viață se naște, fragilă pârind, ca toate viețile. Memoria documentelor și memoria acestei țări dezvăluie drumul din vis născut al unui puternic destin, purtător al stetei celor ce nu se lasă învinși, etosul poporului nostru. Dăruie de puterile firii acestui pământ românesc, omul ales între fiii țării, între fiii poporului din mijlocul căruia s-a născut, ales între fiii partidului care l-au remarcat, hărăzit a fost să lupte, să trudească, creator de epocă nouă prin faptele sale. Nicolae Ceaușescu, vite meritorie efectivă a patriei, portană în sufletul lui mărețele aspirații ale obștei, cu inima vibrând de greutatea luptelor trătate de țară, și scrie, cu propria-i viață, strălucitoare pagini de istorie revoluționară. Fragedele puteri de adolescent și-au arătat mugurii, floarea, fructele, încit peste 55 de ani odihnă nu au putut să-și implină programelor partidului etapă cu etapă. Luciditatea, acțiunile hotărâte, primejdioase de atâtea ori, calda vibrație sufletească de poet vizionar al viselor, i-au dat temeritatea, puterea să înfăptuie, să împulsioneze oamenii, să urteze realizarea hotărârilor de partid și de stat. O viață de continuă atitudine încrezătoare și revoluționară. Cunoașterea țării și a oamenilor i-au sprâjnit permanent puterile spirituale. Sintem o națiune care în cluda tuturor greutăților nu ne-am dezumanizat, nepăsători nu am devenit, cunoaștem și intranșigenta și omnia și răspundem tuturor marilor apeli omenesci de iluminare a vieții. Sintem un popor european ce se împotrivesc forței, refuză distrugerea vieții pe pământ, refuză orice fanatism ce ar menține situații anacronice. România Socialistă a răspuns permanent și răspunde cu da speranțelor de pace și unitate ale omenirii. Tovarășul Nicolae Ceaușescu este mesagerul în lume al poporului nostru, un popor european ce are strălucita personalitate, în permanent coloccu cu țara. Privesc acest pământ, al nostru de la marea început al vieții omului. Zăresc în el parcă cerul de sub rădăcinile stilpilor luminii lumii. El ne sustine cerul de sus al puterii noastre. Este pământul ce freacă cu a freacă întotdeauna, viu, treaz, roditor, fiind piept la toate răspântiile neliniștilor lumii. Și despre acest pământ astăzi știm, toți, mai mult. Datorită indemnurilor tovarășului Nicolae Ceaușescu zilnic ne afirmăm permanența. Civi-

lizația românească se dovedește astăzi prin documente și mărturia tuturor lucrurilor că este o continuitate izvorită permanent din dinamica vieții, din osmoza marilor rezerve de inteligență, energie spirituală, vitejie, muncă pasnică, și dor de relații înfloritoare între civilizațiile tuturor timpurilor. Această operă colectivă ce ne alcătuiește firea a prins nou chip în opera conducătorului nostru. Toate marile lucrări, spre dănuire așezate pe întreg spațiul României socialiste, sint oglindite în profunzimea lucrurilor esențiale ale vieții. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, declanșator de nebanuite energii creatoare, ne-a deschis fereaștră spre adincimea gândirii, a cunoașterii, și o generoasă fereaștră spre lume. Dacă astăzi știm cum să învingem rutina, dacă ne dăruim existența intereselor fundamentale ale țării cu fermitate, claritate și înțelepciune, dacă găsim soluții exacte și literatura și istoria, dacă toate artele, poezia, muzica și pictura, întreaga cultură românească și-au căpătat demnitatea, este datorită faptului că marea deschidere a viziunii asupra orizontului uman creator săvârșită de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, și-a găsit în secretarul general al partidului o insuficientă energie. Toți a rășul Nicolae Ceaușescu a fost și este omniprezent pe toate tărîmurile muncii, dind exemplul unei neistovite activități de luptător comunist. Grandiosul elan creator al întregului popor i-a urmat gândirea și exemplul. Valorile civilizației contemporane au fost sădite în fiecare om al națiunii noastre, în privilegiata fiecărui colț de pământ al patriei, în continuă transformare. Astăzi comunicăm lumii experiența democrației noastre socialiste, comunicăm gândirea și frumusețea artei românești, la mese internaționale politice și culturale, propunerile universalismului românesc, sint adoptate cu interes de către toți cei ce doresc o rezolvare a gravelor probleme cu care se confruntă astăzi omenirea.

Omagii astăzi măreția Conducătorului României socialiste, scris în istoria țării și a lumii printre marile cirmuitoari de popoare. Nouă urare de viață, pace, gânduri bune și putere de muncă, aducem Marelui Comunist pe care întreaga țară îl cinstește și prin muncă frumos săvârșită îl dovedește patriotizmul. Viață lungă urăm Cirmuitoarelor neamului, laudă aducem Partidului care l-a crescut și zilnic scriem în cărțile devenirii noastre istoria oamenilor ce luminează acest pământ românesc, de veacuri înfrății prin existența și munca lor. Îngăduieți-mi să roștesc, în numele tuturor, LA MULȚI ANI!

Violeta Zamfirescu

Nobila îndatorire

O dreaptă privire asupra literaturii noastre arată că patriotizmul nu este, nu poate fi o temă printre altele, o preocupare sporadică în opera unui scriitor sau a unei generații. El reprezintă o perpetuă stare de spirit, un sentiment ideal înfrânt trunchiul viguros al creației din toate timpurile. Artistii, cuvintului s-au simțit profund implicați în destinele patriei, împletindu-și gândurile, faptele, năzuințele cu acelea ale națiunii căreia i-au aparținut și li aparțin cu trup și suflet. Această implicare se mărtușește uneori într-un poem — și atunci Eminescu dialoghează superb cu țara lui de glorie și de dor. Altciori, pagini neatnise de curgerea vremii sint fulgerate de gândul înalt al lui Tudor Vladimirescu: „Patria înseamnă norodul, nu lagămă jefuitoarelor!” Și cite nu s-ar putea spune despre vocația patriotică a literaturii contemporane care invie chipuri și întâmplări semnificative dind-un trecut plidui-

tor sau ogîndeste, în culorile rezistente ale adevărului vieții și al artei, munca eroică de prefacere socialistă a străvechului pământ românesc.

Această vocație perenă a fost incurajată, cu dreptă și stăruință, de faptele și cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu. Am desprins din însuflețitorile sale îndemnuri, rostite cu atâtea pejerări, pe cel adresat nouă de la tribuna Conferinței Naționale a Scriitorilor, la 1 iulie 1981: „Cultivarea patriotizmului, a dragostei fierbinți față de țară și popor constituie una din îndatoririle cele mai nobile ale literaturii și artei”. Pătrunși de acest adevăr, credem că țării, împreună cu Sărbătorii noastre din lanuarie, că numai scriind pentru astăzi și pentru aici putem spera să fim cîștii miine, pretutindeni.

Ion Hobana

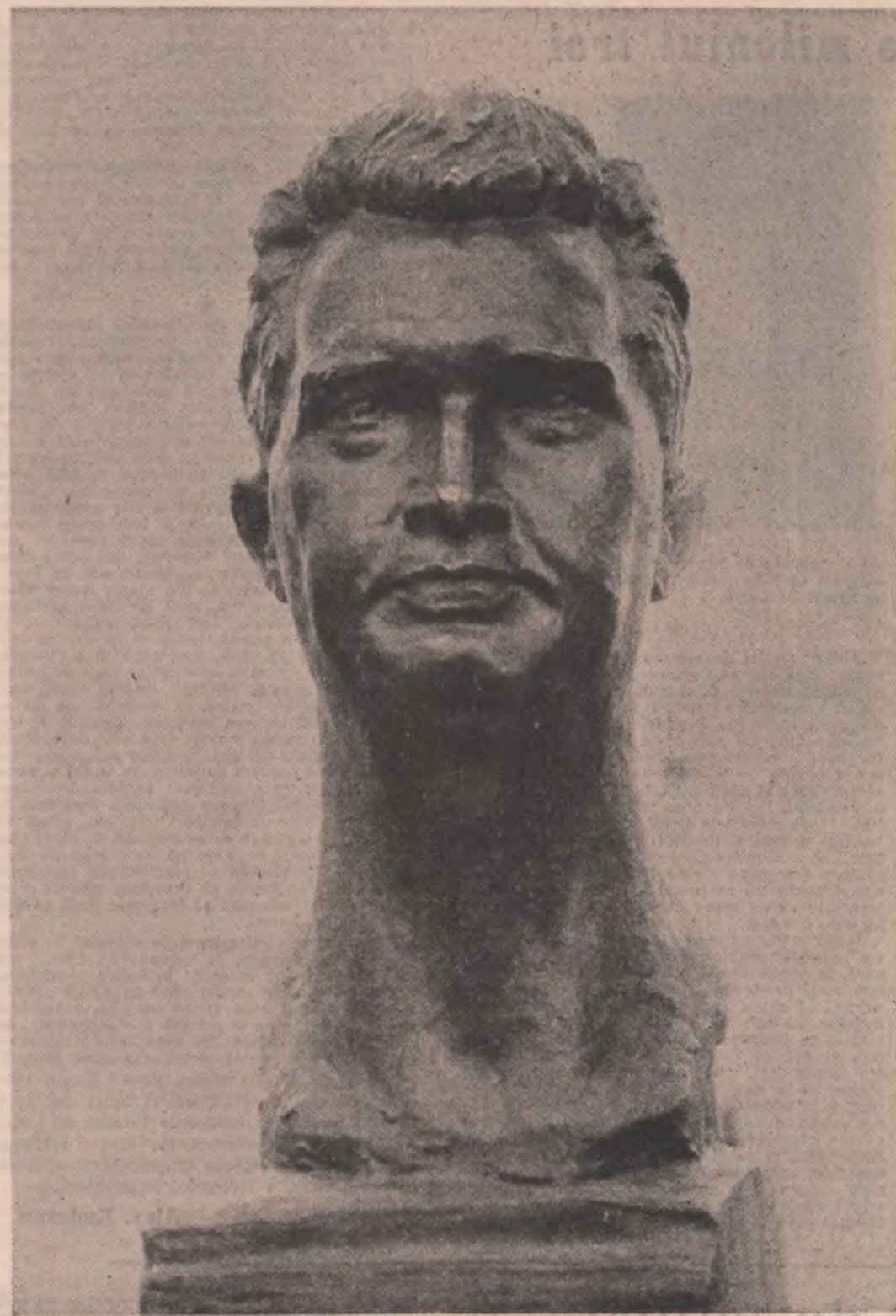
Un om între oameni, o epocă de glorie și împliniri

Urmare din pag. I

Numeroase și renumite sint cttorile durate pe trupul patriei în anii care s-au scurs de la Congresul al IX-lea al partidului. Sint cttorii ale civilizației materială mai trainice decit bronzi evocat în lirica lui Horațiu, cttorii care atestă hărnicia, patriotizmul, geniul creator al poporului român, menite să înfrunte dinte necrutătoare în eternitatea istoriei, căci în acești ani fiecare clipă a trecut și s-a făcut nepieritoare istorie.

Clipele, zilele și anii în care s-a construit Canalul dintre bătrînul Danubiu și Pontul Euxin, această magnifică „magistrală albastră” care va brăzda în vesnicii pământul străvechi al Dobrogei, legăndu-l pe unde eminesciene „cetăți” ce duc spre „măscatoarele singurătății” ale mării și oceanelor, legînd popoarele și țările între ele, sint clipe, zile și ani ce-au devenit strălucită istorie. Asemenea, zilele și anii care au creat Transfăgărășanul, Metroul bucureștean, care au durat din temelii fabricii și uzine, case de cultură, școli și Universități, Teatre Naționale la București, Tirgu Mureș și Craiova, sate și orașe moderne și mai ales, lăoarea supremă a societății noastre: Omul nu.

Faptele — indiferent dacă este vorba de dezvoltarea creatoare a materialismului dialectic și istoric, de justa rezolvare a problemei naționale, de realizările din economie, de introducerea științei și tehnicii celei mai avansate în producție, de succesele obținute în literatură și artă, de dezvoltarea învățămîntului, de perfecționarea vieții statale și a legislației, de continuarea adincirii a democrației socialiste, de înfăptuirea unui nou tip revoluționar, de umanism, de împlinirea visurilor celor ce muncesc — ne îndreptășesc să numim această perioadă din istoria Patriei: Epoca Nicolae Ceaușescu, pentru că epoca poartă în fizionomia ei intimă însemnate puterice personalități a secretarului general al partidului și președintel țării, ale eminentului nostru conducător care intruchipează cele mai de seamă atribute ale etnopsihologiei românești: geniul creator, omnia, demnitatea națională, patriotizmul fierbinte, curajul năfrînt, neîncreșta putere de muncă și dorința de a trăi în pace și colaborare cu toate popoarele lumii. La a 70-a aniversare, alături de întregul nostru popor, îl urăm din inimă La mulți și fericiți ani spre binele și fericirea poporului român, spre pacea lumii de azi!

Sculptură de Ion Jalea

Indemn și luciditate

am învățat că timpul este cea mai mare bogăție de care dispunem. Folosit cum se cuvine, el poate duce la mari înfăptuiri. Ca scriitor, m-am obișnuit să observ mai puțin cum trece timpul (oricum, asta se simte de la un an la altul, chiar de la o zi la alta) — și mai mult, mai atent, ce lasă timpul în urmă, în noi și în jurul nostru, în societate. Meseria de reporter în vreme de pace (iar prin părțile noastre a fost și este pace, ne aflăm la datorie după 42 de ani de pace, menținută, ce-i drept, printr-un „echilibru al inamărilor”) — mi-a cerut să investighez cotidianul; să îl cercetez pe omul de azi în cotidian, ferit de conflicte singeroase, de alarmante convulsii social-politice; să descifrez cum determină el, omul, prefacerile, înolurile, și cum se răsfrîng acestea în existența lui; și ce indemnuri îl influențază mai insistent. De mai bine de 22 de ani, societatea socialistă românească poartă amprenta gândirii președintelui Nicolae Ceaușescu, a felului său de a acționa în prezent, dar și de a lega prezentul de trecut și de viitor, de a pune în valoare continuitatea de aspirații. Cel mai puternic, mai des repetat, mai convingător indemn ce mi s-a făcut în anii aceștia a fost și este — de a munci, de a progresa prin muncă, de a dobîndi satisfacții prin muncă.

În cotidian, omul nostru se încadrează într-un proces al muncii și instruirii, ce îl pretinde un efort permanent. Cunoaște succese, suportă eșecuri, își stimulează ambițiile de redresare. Viața personală, pe care și-o orînduiește fiecare cu poate, cum crede de cuviință, este dependentă și de cea colectivă, de interesele generale. Trecînd în literatură, imaginea omului în cotidian se transformă, căci fiecare scriitor o receptează în felul său. Nimic mai firesc. Totul e ca prin receptare imaginea să nu se deformeze pînă la trădarea originalului. Am fi în pierdere neîngînd o dimensiune a omului dintotdeauna, poate mai accentuată azi la noi: dimensiunea eroică. Este o obsesie a mea și rog a fi luată ca atare. Dar gîndul nu mă duce neapărat la omul prins în război, pe cîmpul de luptă. Eu îl am în vedere pe omul-infăptuitor în cele mai diferite domenii, în construcții, în scris, în artă, în lucrarea pămîntului, la catedră, peste tot unde se depune o activitate. Oare strălucindu-te la o invenție, la o carte, la o casă, căuind răspuns la o întrebare chinătoare — nu se-ntîmplă să ajungi în situații limită?

De această dimensiune eroică țin și frîmîntările individului în permanentul efort de a-și găsi locul și rostul în societate. Am mai scris: dacă nu am avut privilegiul de a vedea idei, eu am văzut oameni muncind. Am văzut și constructori pe schele, dar și pe cîșiva dintre marii noștri scriitori murind cite puțin cu fiecare pagină nouă. Dimensiunea eroică se manifestă în cotidian și exclude idilicul, schemele, nu poți fi eroic decit în confruntare cu ceva perimă, inadecvat, neîmplinit în tine și în cei din jur. Cred că viața omului-infăptuitor își are dramatismul ei de la virste fragede și pînă la moarte, chiar și în cele mai favorabile condiții

URARE

Urmare din pag. I

neamul său în inimă necontenit, iar ceea ce există mai minunat în casa patriei, concepțiile sale datorăm. Această devenire istorică de o grandioare neasemuită cu vreo altă perioadă a evoluției în timp și care a cuprins toate laturile vieții materiale și spirituale, o numim și va rămîne peste vreme, „Epoca Nicolae Ceaușescu”; epocă de mari dimensiuni în definitivitatea noilor structuri: totul sub imperativul valorii.

Antologia „Luceafărul”

Partidul, Ceaușescu, România

Trăim aceste ferice zile
Inscris-n viața-ntregului popor
Precum istoria inscrie-n file
Cu litere de aur mersul lor.

Sint zilele ce-n inimă așteaptă
Și care mărturie prin timp rămîn
Căci ne conduce-o forță înțeleaptă
Partidul nostru Comunist Român.

Și-n fruntea lui cea limpede veghează
Un înțelept și ne-nfricat bărbat,
În care tinăre și minte trează,
În care țara-ntregă s-a-ntrupat.

E Omul — Ceaușescu Nicolae
Iubit ca steagul nostru tricolor.
Ca steagul roșu limpede văpaie
În zborul liber către viitor.

Conducător iubit, doream să vii,
Chemat de țară și chemat de vreme
În fruntea scumpei noastre Români
Ca soarele în fruntea unei steme.

Din anii grei legat de acest popor,
Curat ca lacrima, ai fost făclia
Ce-a luminat și-adinc și-nălțător
Ca să-nflorescă, nouă, România.

O țară, suverană, de renume
Prin muncă, omenie și-adevăr
Prin numele aceluia ce-n lume
Îl duce crezul peste mări și țări.

Intru mulți ani și multă sănătate,
O tinerețe veșnică-ți dorim
Cu datinile din străbuni lăsate
Azi, fiu iubit al țării, te cinștim.

Căci tuturor ne ești în vezi mîndria
Și conștiința trează luminind
Partidul, Ceaușescu, România
E tot ce-avem mai scump pe-acest pămînt.

Al. Andrițoiu

Poporul — simplu numele-i roștește

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din strămoși,
El a știut în cinste să și-i fie
Eroii bravi, bărbăți curajoși.

Și fost-a dat prin secolii, ca să fie
Aici, pe plai de doină, la Carpați,
Pe nesfrîșta dorului cimpie
Să-și spună viața ne-nfricați bărbăți.

Ca niște munți, prin veacuri, au trecut
Lăsînd statura vremilor pecele.
Durerea gliei crîncen i-a durut
Și libertatea țării le-a fost sete.

Ei s-au numit Cel Bun și Cel Viteaz
Și s-au numit Cel Mare și Cel Drept,
Cum îl păștrăm în sulețe și azi
Scriși în adîncul inimii, la piept.

Iar între ei, cu literă săpătată
În spațiul cel mai pur al noii vieți
E viața unui Om îngemănată
Cu gîndul țării liber și-nrăzmat.

Ei și-au avut destinul cu Partidul
Ei au poporul are legămînt,
Cu noul veș pe lume, construindu-l,
Îl vede visul lumii luminînt.

Erau între eroi, un om ales
Istoriei să-i scrie noul mers
Adunat țara de la munți la șes
Să-și poarte, liber, vireea-n univers.

Om între oameni, brav bărbat al gliei,
Partidul trăind, pentru popor
Ei a chează că drumul României
Urca-va demn și drept spre viitor.

Poporul simplu numele-i roștește
Din marii eroi-ncă cel mai mic cătun.
Azi, Ceaușescu, spus pe româneste,
Înseamnă Cel Viteaz, Cel Drept, Cel Bun.

Și-n ceasul cînd înaurise și-arată
Lumina de-mpîlniri, aniversară,
Sărbătorind un om vom spune: lată,
Sărbătorim un crez măreț și-î țară.

De cînd e neamul românesc pe glie
Și mai departe încă, din străbuni,
El a știut în cinste să și-i fie
Pe cei mai curajoși, mai drepti, mai buni.

Nicolae Dragoș

Cttoril

Cu visuri îndrăznețe și-a scris copilăria
În cartea înțeleaptă a comunistei căi
Și din fîntina țării și-a tras mereu țaria,
Ca să-i răsfrîngă dorul și soarta-n ochii săi.

Și dacă, prin obirșii, el vine de departe —
Din prima rădăcină de singe voinicesc —
Era sortit cu firea mereu să țină parte
Căci sint ai țării și-n țară veșnicesc.

Călătorindu-și virsta prin sevele iubirii
El s-a clădit în lupte și-a devenit bărbat
Și-un neam întreg de inimi cu harul nemuriri
În pieptul său de cttor s-au contopit și bat.

Născut să-ntruchipeze lumina libertății
Pe temelii străbune, aici, fîngă Carpați,
S-a logodit prin fapte spre binele cetății
Cu soarta legendară a bravilor bărbăți.

La cirna vieții noastre aflat cu neadîrnă
Print-un destin romantic de comunist și om
El știe să cuprîndă și-ntreaga țării tîhnă
Și rostul viu, de floare, al fiecărui pom.

El singur ni-e ogînda curată pentru visuri
Și-așa cum peste lume rotește un apel
Să nu se prăbușească pămîntul în abisuri
Înălță-n demnitate un românesc drapel.

Măsură noastră-n toate și dragoste supremă
Și arhitect al păcii deschizător de zări
El lumii-ntręgi vorbește prin româneșca stemă
Și-o face prețuită, ca țară între țări.

Reașezînd în drepturi și cinstea și dreptatea
La mindra cttorie a României noi,
El, Omul — Ceaușescu, veghează libertatea,
Și definindu-i viața ne definim pe noi.

George Țârnea

CERTITUDINILE UNEI EPOCI

Deschideri spre mileniul trei

după jumătate de oră de mers, acomodată cu atmosfera specifică și cu decorul stațiilor — fiecare cu personalitate distinctă — ești atit de obișnuit cu ideea că în această lume subterană oamenii își fac drum pe diferite scări, înclinate, apropiindu-se de capătul călătoriei, mușchii picioarelor și se pregătesc să urce pe scări, să treacă de urca treptele spre ieșire. Te și întrebă câte ori, cit de „adincă” e ultima stație, cind, deodată, lumina neonului din vagon se amestecă brusc cu lumina zilei, iar în locul pereților de beton ai tunelului și se deschide în fața ta, cimpia nemărginită, un oror imens de grâu răsarit! Păstrind proporțiile, probabil că această este esența școlii prin care trec școlarii la revenirea din adâncurile mării sau cosmonauții imorși la starea firească de pămînteni. Nu te așteptai să găsești, chiar așa, la vedere, la suprafață, stația Depozitului I.Metroului bucureștean! Cadavrul ceasului electronic indică exact treizeci de minute de la plecarea din stația Pipera — incomparabil, și chiar incredibil, față de durata călătoriei cu mijloacele „clasice” de transport în comun, la suprafață, de la un capăt la celălalt al Capitalei. Fără îndoială, economia de timp e spectaculoasă, am vorbit amănunțit despre incalculabilele avantaje ale metroului, înțeleg că o autentică plăcută a vieții, într-un reportaj de pe vremea inaugurării magistralei întii. De data aceasta, după două zile de drumuri pe ambele magistrale, mi se pare că întrevăd semnificația mai profundă a acestui organ, vital pentru dezvoltarea impetuoasă a orașului de deasupra rețelei subterane...

Intr-un sens mai larg, aceste linii ferate de sub pămînt reprezintă ceea ce constructorii numesc în limbajul lor „câi de acces”. Intre anumite lucrări de „organizare de șantier”, căilor de acces li se acordă o importanță comparabilă poate doar cu responsabilitatea actului de asistență la nașterea unui prunc. Va trăi sau nu — aceasta e miza comună a medicului mamograf și a constructorului. Copilul și viitorul oraș modern — București — „înclinate”, deocamdată, de jos pînă sus. În șantierul unor păduri de șehle, se nasc pentru a ne duce mai departe de menirea. Ca niste părinți sentimentali, ridicăm citodată numai un colț de învelitoare de pe trupul pruncului minunat care crește sub ochii noștri — „într-o zi, cit alții într-un an”. Și ce vedem? Bulevarde largi, piețe spațioase, pasaje-unicate, sosele de centură, centre comerciale, constelații de cartiere (adevărate micro-șezări urbane), toate gravitind în jurul acelei inimi care va fi centrul politico-administrativ al Capitalei țării. Din acest punct de vedere privind lucrurile, metroul este gîndit, organizat și realizat ca o esențială componentă a infrastructurii viitorului nostru București. Odată așezat temeinic acest sistem de comunicație și transport, cu nervurile sale încă în execuție, știm că avem de fapt realizat fundamentul lucrărilor de suprastructură, frontul sigur și larg deschis pentru toate etapele ulterioare pe verticală. Imi amintesc cum, pe diferite șantiere, la terminarea „căilor de acces”, vedeam oamenii trecin-

du-și palmele de bucurie și simțeau, cu adevărat simțeau că-i furnică în palme nerăbdarea de a se apuca de muncă!

„Gura” stației de metrou Gara de Nord, de curind dată în exploatare ca fiind convergent al magistrelor întii și a doua se deschide încă de sub copertina intrării la casele de bilete ale gării feroviare. Practic, rapid, comod și civilizată, călătoria pornit de la Baia Mare spre cartierul bucureștean Balta Albă, bunăoară, n-are nevoie de galoși sau de umbrelă. Dintr-un capăt al țării pînă la o margine actuală a Capitalei, el nu face nici un pas sub cerul liber! Am coborît la Cringăși, de unde se vede brațul urleișii acumulării de apă de la Lacul Morii. E dimineața zilei de 12 ianuarie 1988, la radio s-a anunțat vreme blîndă, cu zero grade, dar degetele nu se mișcă ușor pe creion cind transcriu de pe placa inaugurală din vara anului care a trecut.

Respir aerul răcoros și curat, lacul este încă un „plămînt” pentru oxigenarea orașului. Astă vară, în serile de căldură caniculară, cind adăstam aici, urmăm firea limpede, albastru-verzui, al riului zăgăzuit în albia nouă, pînă departe, pe sub bolțile elegante ale șablii de poduri cu balustrade forjate, fără să-mi închipui, atunci, că voi intersecta, pe dedesubt, firul Dimboviței, printre călătorii unui tren pe magistrala a doua a metroului. Imi frec degetele, gîndindu-mă la oamenii pe care i-am văzut gîndindu-se aici în ianuarie trecut: minulașii utilizați complexe, dar și lopeți, și cazmale, și tîrnicoape, și rîngi de oțel — la minus cincisprezece, ba chiar mai multe grade Celsius sub zero —, pe cind autobuzele patinau pe polei, frigul străgnic pătrundea și în mașină, și nu te simțea prea bine, ca spectator, în spatele par-

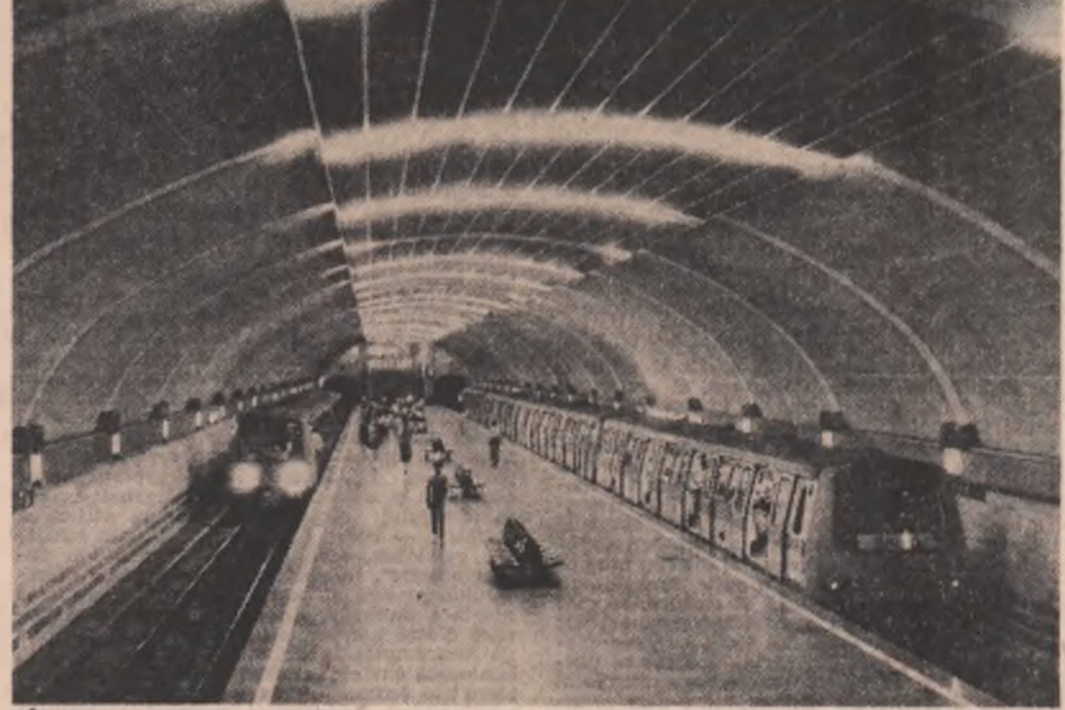
brizului, privind muncitorii muncind în gerul sticlos de afară. Ce înseamnă un biet creion între degete, imi spun, pe lingă o rangă grea de care și se „lipește” palma? Din asemenea mi și mi de scene instantanee pe retina reporterului, s-a închegat efortul uriaș, întrupat în ceea ce vedem și folosim, ca un bun al nostru, al tuturor...

Ca și metroul, această grandioasă amenajare hidrotehnică a fost pusă în operă, cum se exprimă constructorii, la inițiativa și sub îndrumarea directă a secretarului general al partidului, făcînd parte din același șir de demersuri, viziunilor și științifice elaborări, după care se modernizează continuu capitala României socialiste.

Aceste rînduri nu intenționează să substituie un „ghid” al metroului bucureștean. Trebuie totuși spus că, de la Cringăși, trecînd prin stațiile Semănoaia și Grozăvești, se ajunge la rîspîntia de la Eroilor, de unde poți lua trenul către capătul cartierului Militari sau înspre Piața Unirii, devenită — prin pasajul de subtraversare — stația cea mai importantă a magistralei a doua: coborînd spre sud, pe traseul de mult cunoscut, ajungi în final în fața lanului de griu despre care vorbeam, suind către nord, toate oprițele reprezintă cîile o turburătoare surpriză (escalatoarele și balcoanele supraetajate de la Universitate, jocul spațiilor armonioase de la Piața Victoriei, atmosfera destinsă de la Aviatorilor...). Revărsarea de lumină și de tonuri deschise din stația Aurel Vlaicu e atit de sugestivă, încît îți ridici privirile, căuind bolta cerului. Imi zic că metroul — ca o lume nouă a marelui oraș — își merită cartea, cineva o va scrie, dar, pînă să o citească, pînă să stie valoarea eforturilor depuse pentru înfăptuirea acestei bijuterii de artă monumentală, bucureștenii par să se schimbe, de pe o dată, în acest univers subteran. Cîștigul de urbanitate în comportament este atit de evident, încît el însuși, cîștigul, produce mirarea noastră — în acest univers guvernă de mult politețea și curățenia, nu a mai fost nevoie nici măcar de tabelele dăscălitore „Păstrați curățenia! De curînd, într-un reportaj televizat, aflăm că pe o insulă oarecare se amendează cu cîinci sute de dolari gestul de a arunca pe trotuar un muc de țigară; călătorii pe magistralele metroului nostru, își dai seama că prețurile muncii celor ce au asudat sub pămînt face mai mult ca toți dolarii din lume...

Călătoria prin infrastructura orașului, în acest ianuarie aniversar, la început de 1988, mă obligă să-mi dau la capăt proiectul publicistic, aflat încă în fază „organizării de șantier”. Aflaș și el în pragul unei vîrste rotunde, reporterul se simte dator cu o sinteză a maturității de gazetar: „ROMÂNIA ÎN PRAGUL MILENIULUI III” se va numi cartea, ale cărei capitole le ordonează Istoria însăși, de-a lungul etapelor actualei Epoci. Drumuri lungi duc spre această carte, dar drumurile în sine nu mai sînt pedici, ba dimpotrivă, devin invitații, cum te convinge rețeaua ultramodernă, avîntată spre viitorime, a metroului bucureștean.

Alex. Rudeanu

București — Cetate comunistă

București, a gloriei Cetate și-a mindriei noastre românești peste tine veacurile toate au trecut dar tu nu-mătrînești.

„Căci în tine-a fost ca să se nască, birînd năpraznice furtuni, comunistă vrere, românească, a întregii noastre națiuni.

Ieri — cu tricolorul pe brasarde te-avîntai luptînd vijelios. Azi — așterni mărețe bulevarde Socialismului victorios.

Zi de zi și-te face tot mai nouă pe-a ta vatră-n care, legendar, drumul ni l-a-nscris Congresul Nouă cu azur, cu aur și cu jar.

Nu-se pe lume stavili și nu-n pante să ne-ntoarcă de pe drumul bun. Stropii de sudore diamante și coroana tradiției noastre pun.

Victor Tulbure

București, sub vespiciile estre, Salba luminoaselor zidiri oglindește-n Dimbovițe-albastre slava marilor tale împliniri.

Fiindcă tot ce-am năzuit, există! Tot ce încă năzuiam — va fi lară tu, cetate comunistă, București, mereu vei străluci

Și în Cartea Vremii vei rămîne cu Eroul care-ți duce-n miini facla Revoluției Române, steagul comunistilor români.

Soarele pe bolțile-ți curate, răsîrînd din tine, București, Va-nvălzi în veacurile toate inimile noastre românești!

Restituirea de valori

Urmare din pag. 1

torii lor trecuți prin paginile „Lucașfăului”, merg pe urmele acestei schimbări la față a literaturii române.

Cum să vă spun de Ioan Alexandru. Via planctar de Cezar Balș, Pesean înții plural de Ana Blandiana, Singur printre poezi de Marin Sorescu, O viziune a sentimentelor de Nichita Stănescu, Călătoria de George Bălaș, Cantionul părăsît de Fănuș Neagu, Viața decamdată de Ioan Alexandru, Ultramentente de Adrian Păunescu, Poeme de Marin Sorescu, Dreptul la timp de Nichita Stănescu, Suferea împreună de Ion Băieșu, Somnul pămîntului de D.R. Popescu, Călaul cel bun de Vasile Rebreanu, Infernul discutabil de Ioan Alexandru, La ritmul naturii de Constanta Buzea, Inmuri pentru nesomnul cuvintelor de Mircea Ciobașu, Mielii primii de Adrian Păunescu, Poetia estăzii de Ghelușe Dîțău, Singurătate în dol de Ioanid Romanescu, Zoosofia de Ion Gheorghe, Sfera gînditoare de Grigore Hagiu, Poziția astrilor de Dan Laurentiu sînt tot atitea titluri emblematice pentru starea de spirit a literaturii care se scrie de la 1965 încocoace. O seamă întreaga de debuturi înfrizate, de reveniri după lungi perioade de tăcere se produc după 1965, cind reapar, de pildă, Ion Vișea, Vasile Voiculescu sau își tipăresc primele lor cărți poezi ca St. Aug. Doinaș, Leonid Dimov și alții. Scriitorii din mai multe generații se învîlesc într-un suvoi comun, dens și de bun augur pentru litera autohtone. Incep să apară și studiile și monografiile imposibile de imaginat pînă acum: Panali Istrăni de Alexandru Oprea, Viața lui Alexandru Macedonski de Adrian Marino, Eminescu și Schopenhauer de Liviu Rusu, Modernitatea, clasa și L. Cărașii de B. Elvin, Fanoniana decenului literar românesc de Al. Piru, Evoluția și formele genului liric de Edgar Papu și cite-altele.

Evenimente de seamă, echivalente cu apariția operelor originale, devin multe reeditări, opere intrate în circuitul cultural după o lungă perioadă de așteptare. Ultimele două decenii vor rămîne marcate de seria de Opere de Ion Slavici, Opere — Liviu Rebreanu, dar mai

ales prin seria de Opere Mihail Eminescu în volumele căreia sub o îngrijire științifică modernă este dezvăluită adevărata dimensiuni contribuția publicistică și concepția politică a poetului Mihail Eminescu. Un eveniment rămîne și reeditarea scrierilor lui Vasile Păvan, arheolog de faimă europeană, care a influențat o întreagă generație prin cursurile sale. Nu mai puțin însemnată rămîne reapariția Istoriei literaturii române de la origini pînă în prezent de G. Călinescu, într-o ediție revizuită de autor, operă controversată și monumen-

tală fără de care fața literaturii române nu mai poate fi închipuită. Timid încă, începe să fie propus cititorului nostru Nicolae Iorga a cărui operă uriașă și genială care un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în această perioadă a dus uneori și dăde încă la contestarea marilor valori, dar mersul lor ascendent nu poate fi oprit. Afirmarea și restituirea de valori este semnul unei noi epoci culturale, deschisă de Congresul al IX-lea. Istoria noastră, românica, este un șantier de lucru pe măsură. Libertatea de opinie existentă în

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

O carte trăită

Ca fiu al Bărăganului, de la poalele codrului Vlăsiei, nu puteam să nu remarcat o carte care are drept punct de pornire a acțiunii sale locuși și oameni cunoscuți mie, din Alexeni, Măstăra, Bărcănești și alte sate. Ca și din acea parte a Bucureștiului spre care au pornit, la școli și la meserii, tineri de prin aceste locuri, unii dintre ei aluși acum la vârsta senectuții dar și în culmea experienței politice și de viață. Unul dintre aceștia e un vechi militant al partidului comunist, Andrei Neagu, autorul cărții de evocări „Din Bărăgan la Coloana Infinitului”. A fost de-a dreptul fascinant pentru mine să urmăresc în această carte copilăria părinților mei, situațiile evocate de Andrei Neagu fiind similare cu cele din satul meu, de la aceleași poale ale Vlăsiei.

Cartea, care în primele capitole își revărsă valurile evocărilor, întocmai ca falomita în primăverii, se învârtă odată cu pătrunderea personalității evocator în lumea Bucureștiului și îndeosebi în clootul luptelor de clasă din anii '30-'40, în tumultul declanșării celui de al doilea război mondial, împotriva căruia făcuseră zid comunistii în fruntea tuturor patrioților români urmind cursul vieții sociale politice interbelice și din perioada antifascistă, cartea n-avea cum să nu se înfăptuiască cu marile drumuri ale bărbatului și patriotului revoluționar care este tovarășul Nicolae Ceaușescu. Dar, să vedem cum evocă Andrei Neagu înflinirea cu marea personalitate revoluționară care domnia secolului nostru. Neandreele povestirilor hălăduind prin satele din Bărăgan sau prin cartierele bucureștene, se adună dintr-odată la înfăptuirea tinărului muncitor cu fabrica și cu Unirea Tineretului Comunist. Momentul IUT, simplu și organic ca un fenomen natural, poartă pecetea conștiinței cu tovarășul Nicolae Ceaușescu și e asfel prezentat într-una din paginile cărții:

„Am început anul 1936 — nota noastră, prin organizarea de acțiuni ale U.T.C. Tot la începutul acestui an a fost arestat un grup de 23 tineri tutești în frunte cu secretarul regional Prahova al U.T.C. Vestea m-a afectat deosebit de mult, pentru că eram atașat de tinărul Nicolae Ceaușescu încă de când l-am cunoscut, în 1933, și apoi din 1934. Îl cunoscușem la sediintele de partid și U.T.C. la două din acțiunile de difuzare a manifestelor și crearea organizațiilor de U.T.C. din întreprinderi ale Capitalei”.

Între timp, tinărul comunist Nicolae Ceaușescu își demonstrase din plin calitățile de organizator al luptei antifasciste, de promotor al ideilor revoluționare nu numai în Capitală, ci și în județele Argeș, Prahova, Dimbovița, Mehedintii. Primise funcția de mare importanță de instructor pentru Oltenia al U.T.C.

După arestarea din 15 ianuarie 1936, când tinărul revoluționar Nicolae Ceaușescu a apărut la Brașov în fața consiliului de război al corpului V armată, presa vremii (și, îndeosebi, ziarele democratice), a tras încă un semnal de alarmă, pe care Andrei Neagu, în cartea pe care o comentăm îl apreciază astfel:

„Un semnal de alarmă al constiintei naționale în care constă politica a tinărului comunist Nicolae Ceaușescu se detașa firesc și mobilizator. Eram cu toții mîndri de el și, în ciuda faptului că ne fusese de-a dreptul răpit pentru o vreme, dirigența noastră a crescut. Masele populare trebuiau înarmate politic și ideologic, prin toate mijloacele de care dispuneam”.

Nu lipsesc din această cronică a vieții social-politice pădurele împătimit de natură, fiorul nopților cu lună în Bărăgan sau prin pădurile Olteniei pe unde evadează în vara

lui 1944. Nici gîlgirea de floare a liliacului, primăvara.

Dar meritul principal al cărții rămîne acela de a ne fi redată o întreagă succesiune cinematografică a luptei revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu. O face după pozițiile martorului ocular apropiat și tocmai de aceea și e atât de impresionant.

Ca dovadă a aspirației spre unitate a forțelor democratice printre deținuții lagărului de la Tg. Jiu, alături de comunistii încercați, se numărau și oameni de cultură ca Tudor Arghezi, Zaharia Stancu, Victor Eftimiu. Ne tulbură un fapt de cultură ce-l evocă pe Eminescu la 50 de ani de la moarte: „Pentru comemorarea a 50 de ani de la moartea lui Mihai Eminescu (acțiune pregătită de Organizația P.C.R. Sector I în luna iunie în pădurea Pustnicul), am alcătuit un frumos program artistic, cuprinzînd o conferință despre viața și opera poetului și recitări („Împărat și proletar”, „Scrisoarea III” și altele). La această grandioasă manifestare din pădurea Pustnicul, participarea tineretului a fost preponderantă. Cu acei priei, mulți și-au exprimat hotărîrea de a intra în rândurile U.T.C. Iată încă un mod comunist de a zădărnici orînduirea cea crudă și nedreaptă”.

Începînd cu pagina 174 pînă la pagina finală 232, cartea e dominată de așura și spiritul revoluționar ale tovarășului Nicolae Ceaușescu și și ale tovarășei Elena Petrescu (Ceaușescu).

Se succed momente remarcabile ca manifestările antirăzboinice și antiașuate de la 1 Mai 1939, mare victorie a P.C.R., și spiritului clarvăzător și energetic al tovarășului Nicolae Ceaușescu, sint evocate apoi cursurile de la Ploiești, în cadrul cărora se afirmă personalitatea, gîndirea tovarășului Nicolae Ceaușescu. Urmează „Academia” Doftanei, cînd elevatizarea sa politică și ideologică sînt în plină maturitate.

„Aflîndu-se în fruntea Comisiei de refacere a organizației din București, a U.T.C., tinărul militant al partidului comunist, Nicolae Ceaușescu, avea să se deplaseze în fabrici și întreprinderi, să fie prezent la diferite sesiuni de analiză a activității desfășurate de comisiile U.T.C. organizate pe sectoare. Politică revoluționară continuată în mod gîrios în zilele de azi. Rămîne de neuitat o serbare simpozească organizată de cercurile existente pe linia breșelor din industriile textile, sărbătorești și în călătăminte pe stadionul Ministerului Muncii din Parcul Veseliei, sub îndrumarea unei comisii formate din Nicolae Ceaușescu, Elena Petrescu (Ceaușescu), Eftimie Florescu și alții”.

În ce o privește pe tovarășa Elena Ceaușescu, Andrei Neagu o caracterizează astfel în anii aceia:

„Elena Petrescu vibra de o puternică iubire de țară. A reușit să atragă multe fete și băieți în organizația revoluționară tineret al sărei principal organizator și conducător devenise Nicolae Ceaușescu”.

Sînt multe momentele pe care le evocă autorul, unele întîmplîndu-se în sate și avînd în centrul lor oameni din Bărăgan.

„Întîlnirile conspirative s-au restrîns după declanșarea războiului antisovietic. În cursul anului 1941 — după cum ne încredințăm Andrei Neagu ca martor ocular — se aflau în închisori și la lagăre fruntași ai partidului comunist”.

Momentul cel mai înalt al evocării îl reprezintă cel patru ani în lagărul de la Tg. Jiu, lângă Coloana Infinitului a lui Brăncuși.

Aici îl reîntîlneste în august 1943 pe tovarășul Nicolae Ceaușescu și tot aici are prilejul să constate ce mare rol a jucat militanta curajoasă și tenace a Partidului Comunist, tovarășa Elena Petrescu (Ceaușescu) în informarea tovarășului Nicolae Ceaușescu și a organizației P.C.R. din lagăr, în transmiterea unor importante instrucțiuni și materiale conspirative de partid. „Documentele acelor ani, precum și materialele memorialistice ale militanților comunisti și antifascisti evocă — după cum precizează Andrei Neagu — prezența sa repetată la porțile lagărului de la Tg. Jiu legătura permanentă pe care a menținut-o cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu alte cadre de bază ale partidului din lagăr”.

Sînt destinate istoriei mărturiile lui Andrei Neagu în legătură cu contribuția tovarășului Nicolae Ceaușescu la pregătirea revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antilperialistă.

„Comunistul Nicolae Ceaușescu — ne încredințăm Andrei Neagu — aces drag și iubit tovarăș, credincios partidului și țării, mi se părea ca o adevărată întîrchipare a inteligenței populare și Partidului Comunist Român. Legătura cu el mi întărea convingerea în lupta noastră, mă fortifica”.

Și iată cit de vizionar se încheie această carte atât de adevărată, apărută în 1987 în Editura Militară:

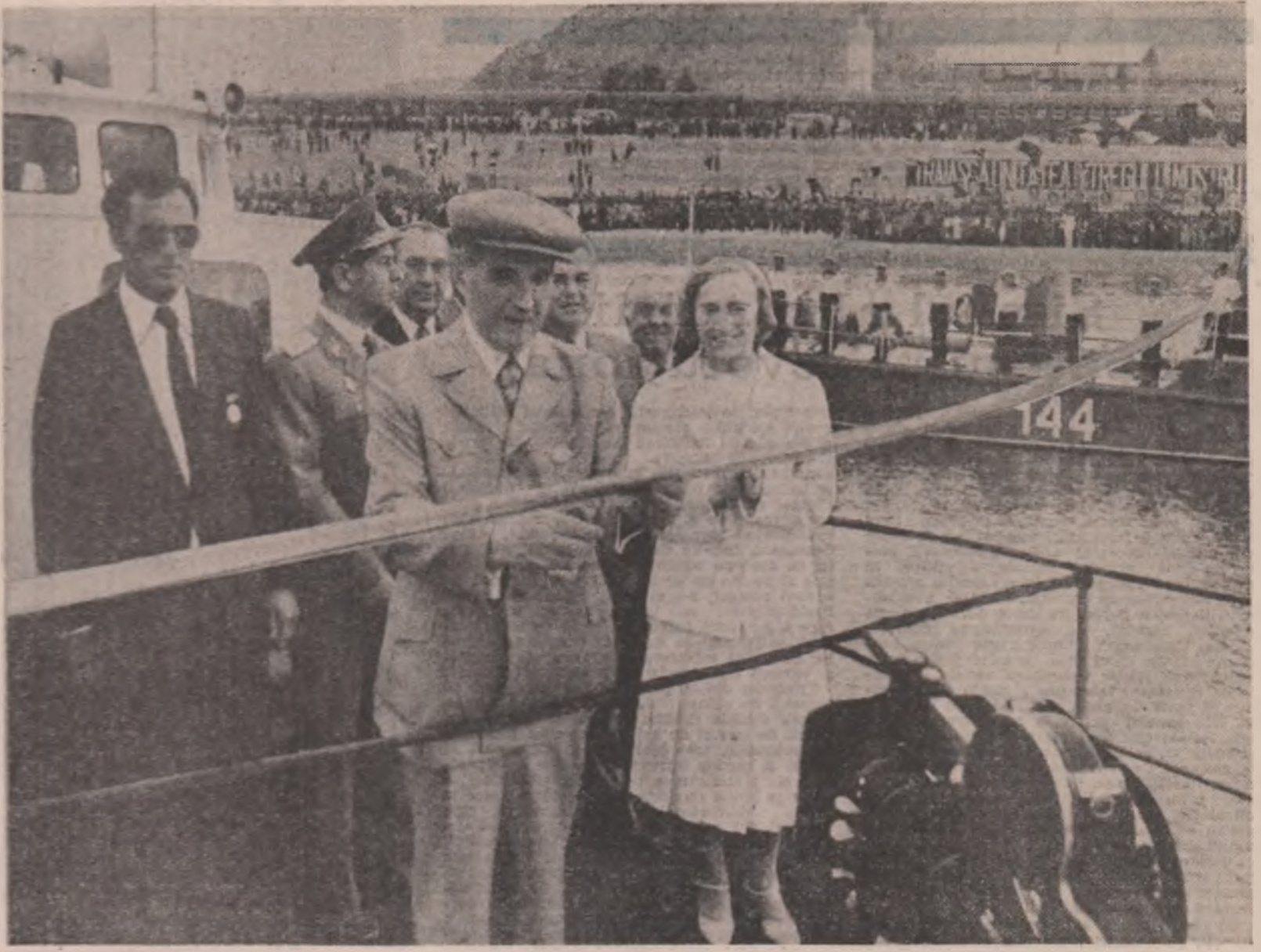
„Prin tradiție, poporul nostru, fiind străin de comunist și asasinat, n-a predat în istorie pe fiii patriei, indiferent de naționalitate, spre a fi exterminați; de aceea, în lagărul de lângă Coloana Infinitului s-a ridicat pe noi trepte lupta pentru pace, independență și suveranitate, promovată în lagărul de atunci, de cel mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, Constructorul României socialiste. De cite ori vîd Coloana Infinitului, de altele ori tresar ca la prima ei vedere, ca în ziua cînd am părăsit-o, evadînd; ea este coloana vertebrală a genului uman și a neamului nostru spre comunism”.

Nicolae Stoian

Constantin Manolescu

Ion Machidon

Geo Călugăru

Urare

Cu ochii larg deschisi spre viitor priveșc,
spre comunism cu-ncredere deplină
și-s fericit că dat mi-e să trăiesc
în Era Ceaușescu, în Epoca-Lumină

Sînt fericit că mi-e încredințat
destinul celui care-i pururi făcîie vie,
veghînd destinul țării, El Marele Bărbot
Erou al păcii, ctitor de nouă Românie.

Mărire lui și patriei mărire!
urarea strămoșească răsune în cetate
Ani mulți să ne trăiască în tîlnă și iubire,
Ani mulți și multă sănătate!

Viorel Varga

Iluminați de gîndul său cutezător

Cînd spunem Ceaușescu, spunem pace
Iluminați de gîndul său cutezător
Și de voința sa de fier, tenace,
În slujba acestui carpatin popor.

Stîndard al biruinței noastre

E chipul său de veghe neclintit
Lumină, soare-n zări albastre
Și rodul muncii, veșnic însușit.

Cînd spunem Ceaușescu, se deschide-o zare,
Ne clotește bucuria în adînc de ființă
Și munca noastră-și află incunurare
De vis, de îndirjiri, de biruință.

Un soare nou aprins să strălucească
Trezind la viață oameni, munți, cîmpia
Partidului, conducătorului, mulți ani
trăiască!

Mulți ani, trăiască România!

Buchet pentru eroul țării

Adun în suflet toți macii
arzînd în purpura acestei gîii,
Cu flori, cu porumbei și stele
înalt un cîntec
pentru eroul scumpei României.

Îi închin bucheta de-azur
în freacății clarelor izvoare,
prin pasul drept și zarea din priviri
încing această zi
c-o rază de la soare.

Marilena Moldovan

Amiază de cer

cuvinete lui sînt
de bărbăție —
de omenie
vine din adînc de istorie
iată felul eroului
amiază de cer însoțit
și-i ianuarie
ninsoare cade sărbătorește
aripi de omăt
pe tricolorul păcii românesc...

Ion Machidon

Deschizătorului de drumuri noi

Privește, fiule, în jur,
poete-n jurul tău privește
cum tot mai drept și tot mai pur
se-naltă dincolo de creste
spre aștele nemuritoare
un Brad al vîieții și-al iubirii.
Și ramurile lui în soare
descoperă limboajul Firii
între ideea de-adevăr,
de libertate și de pace,
și precum floarea cea de măr
și noi spre tine ne-om desface
iubită patrie, iubită
pînă la jertfă, cu esența
de dragoste nestăvilită,
nețîmărindu-ți existența,
Și dîndu-i tui, Conducătorul
cutezător, vizionar,
de drumuri noi deschizătorul,
copilăria ta de har
neîntînat, iubite tui,
și frumusețea ta de gînd,
poete, cîntecul tău viu
unduior peste pămînt.

Ion Popescu

Omagiu

Din vrea noastră, nimeni nu ne-abate
În inimile noastre durăm pod
Gînd de bine și de libertate
Sub semn de nemurire și de rod.

Fiecare clipă naște perpetuu viitorul
Pe jarul din inimi ne-nțemeiam Cetate
Cînd sub temple se aude zborul
Din stele vii, în ploape adunate...

Sîntem prin Ceaușescu, demni, cutezători
Ne este pacea al vieții drept suprem
Veghem mari edificii și aprindem sori
Prin Ceaușescu noi înșine sîntem.

E sărbătoreala Lui a țării sărbătoreala
Dorindu-i din inimă ani luminoși și buni
Îl întîmpinăm cu piine și cu sare
După obiceiul ce vine din străbuni...

Geo Călugăru

Oda de sinestătoare

Statornici am fost și vom fi totdeauna
istoria noastră e martorul prim
că suntem aici cu tot visul și mina
la modul etern și la modul întîm

legitimă-i mina ce sule-n catarge
la câmpoana timpului lui tricolorul
legitim e gîndul ce-n gînduri mai large
adună și joimii și-adună izvorul

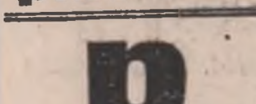
sunt faptele mari ale zilei lumină
lumină sunt minile noastre și dorul
de-o face din țară o țară mai plină
de toată puterea luminii — poporul

poporul român a doînit și doînește
adevărul e-nții el există și crește
din toate puterile dreaptă și clară
în minile noastre-i iubirea de țară

unică inviolabilă și elementară
iar cel ce ne-a redat istoria-ne toată
și calea cea mai vie spre culme legendară
este triumful țării de dragoste curată.

Ion Nicolescu

plastică

Proba de conștiință

Traversînd evenimentele politice de mare importanță și într-o tensiune a participării fără precedent, țara întreagă respiră în aerul grăd al împlînirilor ei fundamentale, repere incunfundabile ale destinului ei revoluționar, socialist în făurire. Caracterizată de eterosecvență și luciditate, conștiința constructorului de azi al societății noastre socialiste își capătă pe zi ce trece expresia artistică cea mai elocventă și mai bogată în nuanțe. Dedicată celor două majore evenimente care au marcat finalul de an 1987 — Conferința Națională a partidului și cea de-a 40-a aniversare a Republicii — expoziția de artă plastică care a fost organizată, în sălile Dalles-ului ilustrează exemplar tocmai acest fapt: o revoluționare a conștiinței artistice prin asumarea tot mai temelnică a crezurilor revoluției socialiste, ce animă ființa poporului român în acești ani. Expoziția „Sub flămuri de partid, Republicii columbe de lumină”, s-a constituit drept materializarea cea mai expresivă a participării active a artelor române la împlinirea idealurilor revoluționare de făurire a unui nou destin al patriei străbune și, deopotrivă, de construire a unei noi

personalități umane, conștiente și active, aptă să pună în operă gîndirea cutezătoare, vizionară cuprînsă în programul partidului. În orientările secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, Asadar, asistăm și de această dată, dar parcă mai coerent și mai omogen exprimat, la o desăfurare secvențială de imagini și simboluri plastice ogîndînd, din unghiuri de vedere foarte diverse, realitatea dinamică și spectaculoasă a României contemporane. Un chip reliefat cu pregnanță în datele lui capitale, inspirate de titanismul împlînirilor materiale ale construcției noi noastre societăți, dar și în spiritul lui tutelat de prezența aceluși suflu innoitor, generator de energii nețărmurite, a celui ce și-a pus pecetea pe un întreg traseu de vreme din existența acestui popor, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Se constituie, în acest fel, și arta plastică într-un fel de martor activ, de conștiință mereu trează, cuprînsă în pulsul constructiv al țării; un act matur al artiștilor noștri și o formă elevată de militantism revoluționar menit să modeleze, prin mijloace spe-

cifice, conștiința contemporanilor. Nu întîmplător, lucrările prezentate în expoziție, de la pictură la tapiserie, emană o aură monumentală, centrală, de regulă pe prezența omului. Indiciu al unui destin activ și conștient, puternic implicat în istorie și în societate, dar și o dimensiune, distinct conturată, a deschiderilor constant umaniste ale artelor plastice contemporane. Astfel se revendică operele de amplă respirație compozițională ale lui Dan Hatmanu, Eug. Palade, Vasile Celmare, Ion Bițan, C. Blendea, V. Mihăescu, El. Greulescu, V. Pop Negreșteanu, Dan Rotaru, Paul Vasilescu, M. Kruch, C. Lucaici, C. Popovici, V. Bostînă și multe altele. O salutară idee apreciem că este alăturarea în expoziție a unor lucrări compoziționale aparținînd unor maeștri ai penelului și daltei, ca Rescu, Ciucurencu, Catargi, Baba, Vlasiu, Izsak Martin și alții. Omagiu adus „prin mijlocirea instrumentelor artei superior minuite”, muncii și făuritorilor de ev și țară nouă, omagiu adus creației umane, în general, suprema consacrare a puterii omului de a înobilă natura cu semnele sale civilizatoare. Expoziția, în ansamblul ei, se distinge prin valoarea lucrărilor prezentate, prin monumentalismul ei intrinsec, și, nu mai puțin, prin impresionantul cor de voci artistice, ce au ținut să participe la sărbătoreasca adunare a artelor închinată partidului — călăuză și Republicii patrie eternă.

Corneliu Antim

muzică

Lucrări programatice

Muzica românească a anilor noștri cunoaște o importantă diversificare tematică, o înflorire fără precedent a efortului creator, fenomen în cuprînsul căruia miscarea de idei, izvorită din realități de ieri și de azi ale istoriei și devenirii Patriei, este factor determinant. Totodată, în comparație cu lucrări scrise mai demul, față de care există certe filiații, lucrările prezentului îmbracă forme noi, posibil de pus în corepondență cu preocupările majore ale artiștilor-cetățean, ale compozitorului participînd, cu mijloacele specifice artei sunetelor, la viața cetății, la înfăptuirea nobililor sarcini trasate artiștilor, tuturor oamenilor muncii, de către Partidul Comunist Român, de către secretarul general al Partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Astfel, istoria ocupă un loc de prim ordin în această remarcabilă panoramă de curente, stiluri, orientări ideatice. **Lucrarea simfonică „Clapotele Alba-Iuliei”** de Nicolae Belou, de pildă, reprezintă o evocare de pe poziții simfonistului de marcă, a unui moment memorabil din istoria neamului. Nu avem aici de a face cu un programatisme facil, „la primă vedere”; distanțîndu-se de mijloacele amendate de istoria culturii, Nicolae Belou se adresează ascultătorilor construind o

vastă arhitectonică sonoră, unde întîlnim puncte culminante și pregătiri de interesantă factură, contraste, opoziții dar și treceri realizîndu-se pe considerabile suprafețe muzicale. Dimensiunea patriotică a lucrării răzbată într-un moment ulterior; cu alte cuvinte, impresia, la audiere, cu totul copleșitoare, este ferment de catalizare a unor intense simțămînte de mîndrie pentru istoria poporului român, noblețea acestora mergînd „mîna în mîna” cu finețea cu care compozitorul își estompează ideile patriotice subiacente pentru a le lăsa apoi să lasă la lumină cu și mai multă forță, cu și mai mare eficiență.

În aceeași mare grupare — însă observînd diferențe stilistice considerabile — putem integra și lucrarea vocal-simfonică a lui Mircea Chiriac, „Terra Daclae”. Și aici, istoria Patriei este ferment generator. Spre deosebire de partitura precedentă, scrisă cu o anumită vigoare, Mircea Chiriac etalează aici un lirism structural, susceptibil de a produce ascultătorului o impresie de „mîndră seninătate”. Este exprimat aici sentimentul pe care îl are un ctitor de țară care își contemplantă ctitoriile, izbinzile sale. Impresia de seninătate prevalează față

Viorel Crețu

Opera tovarășului Nicolae Ceaușescu — contribuție esențială la dezvoltarea teoriei și practicii revoluționare

Urmare din pag. 1

primul ca și în ultimul rând, umane, au avut loc profaceri uriașe, transformări adânci și innoitor, purtătoare ale dezvoltării și progresului. Într-o perioadă scurtă, poporul nostru a parcurs mai multe etape istorice — de la societatea burgheză-moștereașă la societatea socialistă multilateral dezvoltată.

Drumul străbătut n-a fost nici simplu nici ușor. A fost nevoie de mari eforturi, de muncă și luptă neprețuită, de dăruire și abnegație revoluționară, de un cîrmac sigur și neînfricat care să conducă cu mină sigură vasta bătaie de edificare a unei noi societăți, societatea socialistă — forma cea mai înaltă de organizare rațională și umană a vieții noastre sociale.

În acest proces istoric complex și contradictoriu, cu dialectica lui imanență și cu contradicțiile, Congresul al IX-lea al partidului, ale cărui lucrări s-au desfășurat acum mai bine de două decenii și cînd în fruntea partidului a fost ales tovarășul Nicolae Ceaușescu, a reprezentat un moment de răscură.

De peste două decenii, pașii uriași făcuți de România pe drumul edificării societății socialiste multilaterale dezvoltate, întreaga noastră evoluție politică, culturală și economică internă și externă, sînt organice și pentru toată deuna legate de activitatea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de numele celui care, din adolescență, și-a consacrat propria viață slujirii intereselor clasei muncitoare, poporului din rîndurile căruia s-a născut binele, prosperitatea și fîntîna de apă caldă a economiei, dezvoltarea științifică și tehnică și culturală, dezvoltarea învățămîntului și a culturii, perfecționarea neîntreprinderii și a democrației, ca și edificarea unui nou umanism, dobîndirea de către România a unui nou și binecunoscut prestigiu pe scena internațională. Într-un cuvînt, tot ceea ce conferă o nouă calitate vieții noastre sociale poartă amprenta gândirii și acțiunii secretarului general al partidului, constituie mărturia prezentei sale nemijlocite în viațarea evenimentelor și a muncii organizate de imbinare armonioasă și eficientă a forțelor politice, economice, culturale și științifice sale cutuzătoare, meritu însoțitorilor și care surprinde ceea ce e nou și înaintat, gata în permanență să lupte cu tot ceea ce este vechi și învechit, cu tot ceea ce reprezintă înierie, mentalitate obscură sau retrogradă, campeonare de domne și idei oficioase, au imbinat într-o simfonie din care nu lipsesc nici un ritm, conferind atît teoriei cît acțiunii practice — prin strînsă și indisolubilă lor conexiune — o nouă vitalitate. Prin întreaga sa operă teoretică, prin întreaga sa activitate de conducere științifică a societății românești, tovarășul Nicolae Ceaușescu oferă un strălucit exemplu de imbinare armonioasă și eficientă a ideii cu fapta, gîndului cu acțiunea, demonstrînd, fără putință de tăgădat, că ideile adevărate, izvorite din practică, acționează ca o adevărată lumină; cuprinzînd și însușindu-le masele, ele însele devin o veritabilă forță de propulsare socială și umană.

Însumînd pînă în acest moment 30 de volume, inițiate semnificativ în România pe drumul esențial de imbinare armonioasă și eficientă a ideii cu fapta, gîndului cu acțiunea, contribuția și cuprinzătoare operă a tovarășului Nicolae Ceaușescu reprezintă o oglindă fidelă a vastei activități teoretice și practice interne și internaționale, desfășurate de secretarul general al partidului, o generalizare a experienței în realizarea revoluției socialiste, o contribuție de preț la îmbogățirea teoriei și practicii revoluționare în general.

Aplicînd cu strălucită precizie principiile generale ale filozofiei materialist-dialectice și istorice la condițiile concrete, specifice ale țării noastre, așa după cum rezultă din întregul conținut al acestei impresionante opere, secretarul general al partidului a pus în mod decisiv în configurație politică și realist-științifică a partidului, în orientarea și stabilirea direcțiilor principale ale dezvoltării întregii noastre vieți sociale, în elaborarea Programului constituțional al societății socialiste multilaterale dezvoltate și a înaintării României spre comunism.

Întrucît activitatea de conducere a revoluționare opere transparente, o linie directoare a demersului teoretic, efortul consecvent și permanent de tratare creatoare a întregii problematice cu care se confruntă partidul nostru în activitatea de conducere a uriașei construcții revoluționare pe care o reprezintă socialismul, combătînd cu insistență teza marxismului ca o dogmă, a teoriei oficioase și incertă, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne oferă — prin întreaga sa operă — mărturia unei atitudini creatoare de repunere a reflexiei economice, ideologice și filozofice, a dialecticii generalului și particularului în drepturile ei firești și legitime. Chemînd în revistă tehnico-științifice, culturale, teoretice și practice, el a cercetat particularul pentru a regăsi în el ce este general, secretarul general al partidului nostru a redat filozofia marxistă din țara noastră, înca de la Congresul al IX-lea al partidului, forța ei creatoare, caracterul ei viu, caracterul ei de a fi metodă flexibilă și adaptabilă la realitatea noastră revoluționară, de a fi lămură și societate. Problemele construcției economice, ale definiției societății socialiste multilaterale dezvoltate, ale democrației muncitorești, revoluționare, ale autoconducerii și autogestiei, ale partidului ca centru vital al națiunii, ale funcțiilor statului în etapa actuală, ale raporturilor dintre partid — stat — organizații și societate, dezvoltării națiunii socialiste, problemele contradicțiilor în socialism, ale dezvoltării personalității umane și ale umanismului revoluționar, analiza procesului revoluționar mondial, ale păcii și securității în lume, ale colaborării internaționale și progresului popoarelor — sînt în opera secretarului general al partidului nostru soluționări teoretice și practice adecvate din perspectiva evoluției conștientești științifice contemporane în ansamblul ei și tînd cont, în permanență, de condițiile istorice specifice cu care se confruntă societatea românească.

Din combaterea tendințelor simplificatoare de fetizizare a tezei rămirii totale în urmă a conștiinței sociale față de existența socială, au rezultat cleve consecințe cu o semnificație teoretică și practică deosebită pentru înțelegerea faptului că socialismul, în urma cuceririi puterii politice, a absoalării proprietății private și a exploatații: a) nu se construiește în mod automat, de la sine; b) nu se identifică și nu se reduce doar la dezvoltarea economică a societății (deși această dezvoltare este fundamentală); c) în această construcție, oamenii (subiectul istoric) au un rol activ, de esențială importanță, istoria fiind, în ultimă instanță, rezultatul activității oamenilor.

De pe o asemenea bază teoretică pot fi înțelese mai exact și mai profund și alte probleme de importanță vitală, cum ar fi, de exemplu, rolul partidului ca forță organizatoare și conducătoare a întregii vieți sociale, legătura organică, indisolubilă existentă între socialism și democrație, locul și rolul științei, învățămîntului și culturii în viața socială socialistă s.a. Dintr-o astfel de perspectivă dialectică, multidirecțională asupra teoriei și practicii revoluționare, factorii obiectivi și subiectivi, de exemplu, condiționarea deosebită a istoriei noastre socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu a definit conceptul de societate socialistă multilateral dezvoltată. În această viziune dialectică, societatea socialistă multilateral dezvoltată este privită ca un întreg sistem, coerent, ale cărui componente se află într-o strînsă condiționare reciprocă și în același timp se condiționează unele pe altele. Acest concept presupune totalitatea organică a componentelor economice, politice, ideologice, organizatorice, cultural-educative, umaniste, legate toate între ele într-un proces unit și unitar. Nici una dintre aceste laturi nu poate fi ignorată sau subliniată fără a se aduce daune reale în construcția noii societăți. Elaborînd acest concept tocmai pentru a înlătura orice unilateralitate, orice reprezentare simplistă, unidimensională asupra socialismului, ca o societate preocupată numai, sau mai cu seamă, de dezvoltarea bazei materiale, partidul nostru a formulat, de fapt, cu claritate obiectivă și științifică, fundamentul. Pentru realizarea acestuia este necesară o activitate conștientă, multidirecțională, care să aibă în vedere toate laturile vieții sociale (baza materială, perfecționarea și adîncirea conștiinței și democrației, a sistemului politic și în acest cadru precizarea tot mai limpede a rolului partidului și statului — rolul crescînd al învățămîntului, al științei și culturii, importanța activității ideologice, politice și educative etc.).

Fiind în permanență preocupat de astfel de probleme, partidul nostru a adus o contribuție creatoare cu privire la propriul său rol în viața socială în etapa actuală, la funcțiile și sarcinile de conducere ale societății și democrației revoluționare continuă a democrației socialiste.

Pentru a-și putea îndeplini misiunea sa istorică, partidul, ca orice organism social, trebuie să-și perfecționeze în permanență propria activitate, mergînd în pas cu marile transformări sociale, revoluționare. Astăzi, cînd în România partidul comunist numără peste 3,7 milioane de membri, în condițiile democrației participative, tot mai largi a oamenilor muncii la elaborarea și transpunerea în viață a politicii partidului, cînd procesul de integrare organică a partidului în societate este tot mai evident, este cel puțin anacronic ca partidul să mai fie privit doar ca „avangardă a clasei muncitoare”. Dacă acest rol, explicabil și necesar într-o anumită perioadă, era satisfăcător pentru înțelegerea funcțiilor pe care trebuia să le îndeplinească partidul, el a devenit îngust și semănător de confuzii în condițiile în care — prin lichidarea claselor exploatare, prin realizarea unității tuturor oamenilor muncii, a muncitorilor, țăranilor și intelectualilor, fără deosebire de naționalitate — partidul nostru a luat expresia năzuințelor și intereselor fundamentale ale întregului popor. Dintr-o avangardă, el s-a transformat într-un adevărat centru vital al intereselor și năzuințelor întregii noastre națiuni; partidul conduce nu în numele, ci împreună cu clasa muncitoare, cu toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, în întregul popor. De aceea el își poate menține și în continuare credința în propria misiune istorică și în răspunderea năzuințelor clasei muncitoare, ale întregii națiuni, în măsura în care acționează ca un organism democratic unitar în crearea cadrului larg, democratic de participare și masele la conducerea societății. Îndeplinirea rolului de centru vital al întregii națiuni, partidul — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu la constituirea de lucru de la Mangalia din august 1983 — trebuie să asigure funcționarea armonioasă a tuturor sectoarelor de activitate.

Întrucît trebuie să radieze în lumea socialistă, țara care să dinamizeze întreaga societate românească. Dacă într-un sector, cît de mic, cît de îndepărtat, se produce o defecțiune, aceasta se rasfrînge asupra întregului organism social.

În același perimetru al creativității se înscriu și preocupările partidului nostru, ale secretarului său general pentru adîncirea și perfecționarea continuă a democrației socialiste. Conștient de faptul că partidul nostru, extrinsec și intrinsec, este o experiență, este lipsită de orice echivoc, socialismul și democrația sînt de nedepărtate, socialismului revenindu-i misiunea istorică de a înfăptui cea mai înaltă formă de democrație, participarea masele la conducerea societății. În vederea punerii în valoare a acestui principiu, în România a fost construit un întreg sistem organizatoric, original, care să permită participarea nemijlocită a tuturor categoriilor de oameni al muncii, fără deosebire de naționalitate, la conducerea economiei, a vieții sociale, a întregii societăți, la realizarea unui permanent și amplu dialog între partid și popor, la împlinirea tot mai strînsă între caracterul statal și cel obștesc, la accentuarea procesului de socializare a puterii politice. În ultimii ani, democrația socialistă din România a făcut noi pași spre perfecționare sa, prin înfăptuirea autoconducerii și coparticiparea oamenilor muncii la activitatea de gestiune a întreprinderilor. Iată motivele pentru care partidul nostru consideră că noțiunea de „dictatură proletariului” a devenit perimată. Statul democratic muncitorești nu se identifică cu „dictatură proletariului”. În concepția partidului nostru, astăzi în România — stat al democrației muncitorești, revoluționare — conceptul de dictatură a proletariului nu are nici o acoperire; el nu mai corespunde realităților social-istorice actuale din țara noastră. În primul rînd, în România — ca de altfel și în celelalte țări socialiste — nu mai există proletariatul. În al doilea rînd, clasa muncitoare nu și-a propus să exercite și nu exercită puterea în mod dictatorial, ci în modul cel mai democratic. Orînduirea noastră socială asigură tuturor claselor și categoriilor sociale, tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, participarea în deplină egalitate și libertate la viața politică, la conducerea tuturor sectoarelor de activitate. Pe de altă parte, evenimentele regretabile au compromis termenul de dictatură, sensul acestuia devenind sinonim cu lichidarea drepturilor democratice ale oamenilor muncii, cu oprirea și aspirarea socială și națională. Iată suficiente motive pentru care utilizarea în continuare a acestui concept ar fi, neîndoielnic, semănătoare de confuzie.

În ambitiul ideologiei marxiste a existat tendința de a absolutiza în chip dogmatic și unilateral teza exprimată în „Manifestul Partidului Comunist”, după care istoria societății omenesti este istoria luptelor de clasă, neglijîndu-se sau chiar eludîndu-se rolul factorului național și național-statal în dezvoltarea istorică. În același mod, în teoria și practica Cominternului s-a absolutizat teza potrivit căreia „proletarii n-au patrie”, motivîndu-se adesea, prin aceasta, desconsiderarea intereselor naționale reale în elaborarea politicii partidelor comuniste. Or, o analiză atentă a fenomenelor

este în măsură să releve unitatea dialectică existentă între social și național, faptul că, în realitate, socialismul există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie că lupta de clasă și — în formele corespunzătoare fiecărei etape — lupta împotriva exploatații sociale și a asupririi naționale au constituit forța motrice, a transformărilor revoluționare, a progresului omenirii. Și în condițiile apariției naționalismului există și se manifestă în și prin național. Istoria este mărturie

ARHITECT AL PACII MONDIALE

Pentru prezentul și viitorul planetei

Sunem, desigur, un adevăr axiomatic afirmând că lumea acestui sfârșit de secol și de mileniu este de o complexitate fără precedent și în perpetua structurală prefăcere. În această lume complexă, complicată, zbuciumată, cu evoluții rapide și de substanță, mereu modelată și remodelată, consecvența, principialitatea, clarviziunea se dovedesc virtuți politice și morale de maximă valoare. O asemenea politică externă de remarcabilă consecvență, principialitate și clarviziune, promovată, de peste două decenii, România socialistă. Suflul înnoitor pe care Congresul al IX-lea al partidului l-a instaurat în toate sectoarele realității românești s-a afirmat viguros și benefic și în activitatea desfășurată de țara noastră pe tărîmul vieții și relațiilor internaționale. Este meritul istoric al fauritorului și promotorului strălucit al acestei politici, președintele Nicolae Ceaușescu, de a fi conferit României un prestigiu și o autoritate fără egal în conștiința lumii. Prestigiu și autoritate care s-au clădit zi de zi, în aceste peste două decenii, prin idei clarvăzătoare, prin inițiative valoroase, prin acțiuni realiste, care cuprind aria lor toate marile probleme ce stau astăzi în fața omenirii.

În decurs de două decenii, răstimp istoriceste scurt, lumea a înregistrat mari schimbări de ordin politic, economic, tehnico-stiintific, social, național, de fapt sub toate aspectele. Schimbări în bine, dar și schimbări în rău. Confrontarea dintre forțele înaintate ale epocii, rezultate sub semnul idealurilor de pace, colaborare, progres, independență națională și forțele reacționare, exponente ale vechii și anarconicilor politici de esență imperialistă și neocolonialistă, bazată pe forță și dictat, de dominație și exploatare, a cunoscut nu o dată momente de mare încercare, momente dramatice dar mai ales s-a desfășurat ca o luptă continuă, de zi cu zi. Într-o diversitate de forme, compunând un peisaj politic planetar cu lumini și umbre, de mare complexitate, în această confruntare care structurează liniile de forță ale devenirii contemporane, România, președintele Nicolae Ceaușescu s-au aflat statornic de partea — și în rindurile cele mai active — ale forțelor ce duc lumea înainte.

România, președintele Nicolae Ceaușescu au militat consecvent pentru pace. Pace, văzută nu ca o simplă stare de absență a războiului, ci ca o realitate statornică, la scară planetară — pentru că în lumea de azi pacea nu poate fi decât indivizibilă — oferind climatul necesar pentru progresul nestingherit al fiecărei națiuni colaborate cu o amplitudine general-avanzată și colaborare internațională. Pacea prin dezarmare, căci în condițiile existente armelor nucleare, în atmosfera de încordare și suspiciune dintre atâtea state, înfăptuirea dezarmării se impune ca o condiție obligatorie pentru asigurarea unui prezent și unui viitor pasnic și sigur pentru națiunile, pentru civilizația umană în ansamblu.

În viziunea de largă cuprindere a președintelui Nicolae Ceaușescu, pacea, pacea prin dezarmare, detine locul de prioritate a priorităților. De salvagardarea și asigurarea păcii, de înfăptuirea dezarmării depinde în ultimă instanță soluționarea tuturor celorlalte mari probleme cărora omenirea trebuie să le găsească soluții. După cum soluționarea fiecăreia din aceste mari probleme ar contribui la statornicirea unei păci drepte și durabile la scară globală. Din rindul acestor mari probleme se disting subdezvoltarea cu toate implicațiile ei. Între care, cea mai acută, problema datorilor externe ale țărilor în curs de dezvoltare și care ar putea avea efecte unei adevărate „bombe sociale cu efect întârziat”; focarele de încordare și conflict, de confruntare armată, care sincretiză mari întinderi ale planetei și care, producându-se și agravându-se, ar putea depăși cadrele unor războaie locale pentru a atinge proporții îngrijorătoare, inclusiv cele ale unui cataclism nuclear atotdistructiv; nesocotirea principiilor relațiilor dintre state și amestecul brutal sau disimulat, perfid, în treburile interne ale statelor.

În abordarea marilor probleme ale lumii și în eforturile, urmărind soluționarea lor, România, președintele Nicolae Ceaușescu au învederat întotdeauna o judecată politică dreaptă, un mod realist de a privi lucrurile, soluții constructive, consonante cu interesele și năzuințele popoarelor. Sint nemurătoare situațiile în care țara noastră și președintele ei au venit în fața lumii cu idei, propuneri și acțiuni având valoare de pionierat. Să ne amintim de inițiativele clarvăzătoare și curajoase ale României în cea de-a doua jumătate a anilor '60 în cimpul relațiilor general-europene, când țara noastră a contribuit prin acțiuni politice valizate ulterior pe deplin de viața la instaurarea prăpastiei care s-a creat în perioada postbelică între cele două părți ale continentului, netezind prin demersurile întreprinse calea spre dialogul general-european, în favoarea căruia dealul cel dintîi apel a fost lansat în capitala României. Să ne amintim de eforturile tenace, desfășurate de țara noastră pentru trecerea, în sfîrșit, de la vorbă la acțiune în cadrul negocierilor de dezarmare, pentru asigurarea participării reale a tuturor statelor la aceste negocieri purtate asupra unui subiect care interesează vital întreaga omenire. Să ne amintim de luptele de poziție principale, curajoase, ale țării noastre, ale președintelui Republicii, de fiecare dată când principiile relațiilor dintre state, suveranitatea și independența lor națională, dreptul la existență liberă și suverană al unui popor, au fost nesocotite sau încălcate. Să ne amintim de demersurile laborioase, constructive, întreprinse de țara noastră, de președintele Republicii, pentru soluționarea pe căi numai și numai pasnice, prin mijloace politice, a conflictelor din diverse părți ale lumii.

De peste două decenii, România, conducătorul partidului și statului nostru propun și afirmă în lumea de azi un nou mod de a gândi și a acționa, în baza principiilor dreptului și relațiilor internaționale, în conformitate cu interesele fiecărei țări și ale întregii omeniri. Nu există problemă internațională de interes general asupra căreia să nu fie un punct de vedere românesc; și el este întotdeauna realist, constructiv, profund umanist. Nu există mare cauză a umanității — pacea, securitatea, dezarmarea, colaborarea egală, progresul economic și social al tuturor — care să nu fie investită cu caracterul de obiectiv major al politicii externe românești.

România este prezentă oriunde se gîndește sau se întreprinde ceva, în sfera relațiilor internaționale, pentru binele și în folosul omenirii. Concepția președintelui Nicolae Ceaușescu stă la baza tuturor demersurilor întreprinse de țara noastră pe plan mondial în favoarea păcii și progresului general.

Sînt, acestea, coloanele rezistenței ale înaltului prestigiu internațional ce definește astăzi locul și rolul României în lumea contemporană. Înaltul prestigiu al țării este înaltul prestigiu al președintelui Nicolae Ceaușescu, personalitate politică proeminentă ale cărei concepții și acțiuni stau la temelia întregii noastre politici externe. România socialistă nu este o mare putere în viața internațională, dar desăfășoară o mare politică în viața internațională. Numărîndu-se printre țările mici și mijlocii ale lumii, printre țările în curs de dezvoltare, România socialistă s-a distins, în toți acești ani, printr-o activitate internațională deosebit de activă, multiformă, mereu consecventă principiilor dreptului și relațiilor internaționale, mereu consecventă adevărului, mereu în conformitate cu interesele fundamentale ale poporului român, mereu credincioasă marilor cauze ale omenirii.

Este un adevăr simplu, fundamental — cum simplu sînt adevăurile fundamentale — un adevăr evident pentru orice om de bună credință și pretutindeni, că România este azi o prezentă mai activă ca orînd în viața lumii. Acest loc de cinste al României în concertul națiunilor se datorează conducătorului partidului și al țării care, printr-o activitate prodigioasă, pe care o desfășoară cu o inepuizabilă energie și un nestrămutat crez patriotic, revoluționar și umanist, a făcut ca demersul românesc în viața internațională să dobîndească atribuțiile largii recunoașterii și pretului.

Viața a confirmat de fiecare dată întru totul justetea punctelor de vedere și a acțiunilor României în viața internațională. Numele țării, numele conducătorului ei sînt de adevărate pretutindeni rostite cu stimă, cu respect, cu înaltă pretuire. Lumii de azi, România i se înfățișează ca o Tară a Mîncii și a Păcii, în fruntea căreia de peste 22 de ani se află președintele Nicolae Ceaușescu. Erou al României, Erou al Păcii, conducătorul politic care gîndește și promovează o politică bună și dreaptă pentru o lume bună și dreaptă.

Corneliu Vlad

Glasul păcii și al recunoștinței

epoca în care trăim, și pe care noi toți o numim, cu legitimitate mîndrie patriotică, „Epoca Nicolae Ceaușescu”, va rămîne pe veci înscrisă cu litere de aur în istoria poporului nostru și pentru faptul că, pe lângă grandioasele înfăptuiri revoluționare, România dă un exemplu strălucit lumii întregi în privința modului în care un popor liber, pe deplin stăpîn pe soarta sa, se realizează cu puterea unei unice voințe, într-o unitate de nezdruccinat, conducerei superioare a partidului nostru, mult iubitului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în lupta ardentă dusă pentru salvagardarea păcii mondiale și eliberarea omenirii de sub spectrul amenințator al inamărilor.

Apelurile de pace ale președintelui Republicii exprimă milenara dorință de pace a poporului nostru, care a dorit întotdeauna să trăiască în pace și libertate, situîndu-se și azi în primele rînduri ale mișcării mondiale pentru liniștea și fericirea tuturor oamenilor din lumea largă. Referendumul din noiembrie 1986 a demonstrat încă o dată, cu aleasă pregnanță, că poporul nostru urmează neabătut politica internă și externă a partidului și statului nostru, asumîndu-și cu întreaga conștiință inițiativele și chemările de pace ale mult iubitului său conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pentru această activitate, depusă în sprijinul menținerii

merii păcii și urgentării dezarmării nucleare, cel mai iubit fiu al poporului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este recunoscut pretutindeni ca un vajnic erou al păcii mondiale.

Ca pentru toți fiii patriei, și pentru noi, muncitorii condeului, tot ceea ce a făcut și face tovarășul Nicolae Ceaușescu pentru prezentul nostru liniștit și salvagardarea spiritului uman reprezintă un înflăcărat exemplu de viață și luptă. Cuvințile și expunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu atrag de fiecare dată atenția că nu avem voie să facem rabat în lupta dusă pentru pace, că această luptă nu poate avea momente de răgaz, fiindcă cerul planetei noastre continuă să fie învăluit de norii negri, amenințatori ai unei posibile conflagrații nucleare.

Nori amenințatori, pe care conducătorul nostru mult iubit n-ar dori să-i știe deasupra cerului albastru al patriei noastre și al Europei. Pentru acest curaj plîditor, mulțumirile noastre se îndreaptă și acum, cu deplină recunoștință și dragoste, la această sărbătoare intimă de ianuarie a poporului nostru, către marile erou al păcii mondiale, conducătorul poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

E un adevăr cunoscut că marii noștri scriitori de demult au dedicat adevărate imnuri vocalei de pace a poporului român, că pe bolta lirică românești astrele care au strălucit cel mai plener au fost cele ale păcii și dorinței de neamținare.

Scriitorii de azi ai României socialiste sînt aminați și ei de idealurile de pace și libertate, exprimate înalt, convingător de către tovarășul Nicolae Ceaușescu. O serie de excepționale cărți, poezii sau piese de teatru demonstrează faptul că breasla noastră, a scriitorilor, a reacționat în mod creator la apelurile de pace ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, oferindu-le cititorilor creații care reflectă dorința unanimă de pace a poporului nostru. Opere care ilustrează faptul că poporul nostru nu l-a uitat pe cel căzuți pe cîmpul de bătăie. Poporul nostru nu a uitat milioanele de morți și de răniți din timpul celui de al doilea război mondial. Neuitînd nimic din ororile războiului, poporul nostru înțelege ce înseamnă milioanele de oameni subnuziți din lumea întreagă, comparativ cu faptul că din costul unei singure rachete intercontinentale cu rază medie de acțiune pot fi nutriți anual 5 milioane de copii. Poporul nostru înțelege la justa lui valoare pericolul unui război atomic, știind că arsenalele nucleare actuale au o putere de un milion de ori mai mare decît puterea bombei atomice aruncate asupra Hiroșimei, cea ce, altfel spus, înseamnă că fiecareu om al planetei îl revin trei tone de material nuclear.

Acesta este motivul pentru care, constituindu-se într-o cameră de rezonanță a dorinței de pace a poporului român, literatura noastră amplifică cu o uriașă putere revoluționară memorabilele apeluri de pace ale tovarășului Nicolae Ceaușescu. Iată motivul pentru care purtăm în inimă, ca un standard revoluționar, apelurile de pace ale țării noastre, ale tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Situîndu-ne și noi, ca fidele cetățeni români, ca scriitori, ca simpli copii ai acestei patrii comune, ca literați care ne exprimăm în limba lui Petofi, pentru spiritul Congresului al IX-lea, întru spiritul Congresului al XIII-lea ale partidului, pentru spiritul „Epoicii Ceaușescu”, nu facem decît să jurăm pe fericirea noastră individuală și colectivă, pe împlinirea socială a fiecăruia dintre noi, pe adevăratul cămin al libertății, independenței, frăției și egalității în drepturi, pe patria noastră dragă, dulcea Românie a lui Eminescu, pe Republica noastră socialistă unică.

Omagiul suprem pe care acum, cu întreaga recunoștință a conștiinței noastre, îl putem formula la ziua de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, mult iubitului nostru conducător, sună astfel:

De cînd tovarășul Nicolae Ceaușescu se află în fruntea partidului și a țării, din momentul în care întreaga activitate social-politică a patriei a fost transfigurată de strălucitorul spirit al Congresului al IX-lea, am învățat cu adevărat să iubim, să cinștim și să slujim cu devotațiune România Socialistă. Pentru că și ea ne iubeste și ne poartă de grijă. Pentru ea muncim, pentru că viața și fericirea ei coincid cu viața și fericirea noastră, a tuturor. Iată de ce și noi, scriitorii maghiari din România, asemenea întregului nostru popor, nu pregetăm să aducem cu mîndrie omagiu glorioasei noastre perioade, „Epoicii Nicolae Ceaușescu”, acum și întotdeauna.

Timput, destinul, libertatea, născute odată cu Congresul al IX-lea, ne-au pus în leagăn credința în patrie, în partidul nostru revoluționar, Partidul Comunist Român. Fidelitatea noastră e veșnică, asemenea dragostei și recunoștinței ce ne leagă, pînă la ultima bătaie a inimii, de marile noastre conducători, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Hajdu Gyözö

Poeții lumii cîntă România

Lui Nicolae Ceaușescu, președintele păcii

România, care cu vocea ta de puternică erol ce au căzut și tîind să rămînă în picioare! Veșnică cîntîre Burebista și Decebal!

De la est la vest! Românie, conștiință vie a Europei! pacea e pace, un cuvînt latin. Aici, la noi, mulți se înșală, tovarășe președinte, chilar oamenilor cuscacade. Spune-le tu, Nicolae Ceaușescu, socialismul

nu anulează viața, socialismul este istorie, e viață! socialismul, nu anulează viața, socialismul dispută, luptă, învinge în pace și nu în moarte socialismul nu crește la Hiroșima.

Nicolae Ceaușescu, dă-mi mina pescarului din Tulcea, a metalurgistului din Cluj, a ciobanului din Maramureș, dă-mi mina curată a douăzeci de milioane de români!

Fă-mă să aud vocea fluviului tîu la fel ca-n ziua aceea ne care n-o voi uita, la Timișoara! „Vom munci și vom lupta!”

Nicolae Ceaușescu, tu care vii din adîncul istoriei ca un frate de singe, să-l chemăm pe toți ceilalți sub drapelul onoarei, să pregătim pacea în pace: „Vom munci și vom lupta!” Nicolae Ceaușescu, președinte al păcii!

Giuseppe Gaizzone Italia

Sus, dinspre culmea cu brazil...

Sus, — dinspre culmea cu brazil, jos — înspre Dunărea lîină, viața își freacă azi viețile toate-n lumină. Ușile-n lături s-au dat Sar din țitine obloane. Aerul vieții, curat intră acum în saloane. O!, și în ceasu-mplînit, zorii-și revarsă prin gamurii boarea din Vîntul stîrnit de-ale poporului flamur. Bezna trecutului greu

Tabloul de Elena Greculescu

azi îngropînd-o sub Iespezi, zîrențele neamului tîu tu, Românie, le Iespezi. Nu ca de-un neam de pășori lumea de tine cuvîntă cînd în lumină de zorii marea-ți zidire se-avîntă, cînd, înfrîngînd nedreptăți, vii sub a sevei cunună, lumii întregi să te-arăți: dreaptă, frumoasă și bună!

Pablo Neruda Chile

Amurg pe Lacul Roșu

O, ceas al frumuseții vrăjtoare și-al umbrelor căzute pe poteci prin liniștea acestor fărîmuri reci de unde în adîncurile clare

nisipul arde-n lîcăriri mărunte și-n roșu-mbracă fața unui lac în care oglîndiți copacii tac cu purpura-amurgului pe frunte!

În vîl, răsună cîntece voioase și eu le-ngin cu neștiut cuvînt, căci nimănui străin aici nu-i sînt ci fericit pășesc pe-acest pămînt în oșpeția flecărească case și-n drumeția flecărească cînt.

Fuad El-Keșin Liban

Poem românesc

Sînt țări unde prietenia e ca piinea sau portocala ce-o împarți în două ca singele să nu mai înroșească izvoarele și nici a lerbii roșu!

Sînt țări în care poezia nu e un șir de vorbe strimbe și incerte — ca un cocoș ce-l fugărit de pietre sau niște ploți ce cad izmeurate o clipă peste-adiucul din genune, — ci însuși adevărul ce-l poți spune că pentru el respiri și libertate!

Sînt țări prin care ne vom duce pașii de-a lungul unor fluviu vechi și clare, pe fărîmuri verzi umbrite de noi arbori iar noi vom fi, sub cer de sărbătoare, la nunta păcii și a verii martori!

Jean-Claude Renard Franța

Reculegere la Putna

Impovărați de lupte ca soldații, și stîm să-nfrunte-al vremilor nolan, rămîn de strață-n vatra lor Carpații neclătinați de nici un uragan.

Nu vîntul lasă-ale în legănare pădurile pe-al munților grumazi, ci trece duhul lui Ștefan cel Mare cu freacă vii prin codrii verzi de brazil.

Pe cai focși, cu spade și bălăguri, eu văd eroli cum răsar din mît — dar Ștefan doarme-n sfîntele-i meleaguri de veacuri și de flori acoperit.

Li Qiao China

Cavalerul trac

Pe dăbrogenele coclauri își sâmsil făptura-n veac ucigătorul de balauri cu spada, Cavalerul Trac!

Erou cînd fierul și-l avîntă izbînd în demonul bulmac, de-a zellor poruncă sfîntă ascultă Cavalerul Trac!

Nu nu-l știm numele dar lege ni-l biruța lui în veac pe fărîmul Negrel Mări cînd trece în tropot Cavalerul Trac!

Herbert Günther R.F.G.

România cu stele pe frunte

Nu măi știu nici de cînd, nici de unde — dar cu-al inimii mele tumult cu simțirile mele profunde, te iubesc, Românie, de mult.

Strălucești ca o stea vegheatoare pe-al corabiei mele cătrag cînd cu pinze umflate pe mare vîntul bun mă imbie în larg.

Cu poverile spicelor grele mi te-arăți, cu-nflorite-te-ți și-n cîmpla poemelor mele răsădești, împlinșii armonii.

Îți reverși și mireasma de munte pe cărările dorului meu, Românie, cu stele pe frunte, glorioasă și dulce mereu.

Iannis Manikas Grecia

Arcul de triumf

O, gînduri care-mi duc, strălucinoase, departe, Arcul de triumf în timp! Sînt ale vieții degute ploase ce-adună flori înmiresmate-n cîmp! Sînt mîini care slujesc și dau lumina, slăvind-o chiar cînd nouul trufaș în ceruri scurîndu-și pelerina, mărută ploaie cerne pe oraș!

Și umeri sînt ce fac să se-ntravadă, în legănarea lor, nedespărții, cum fără grai, cu pași ușori pe stradă se duc îndrăgostiții-nlăntuți! Acum, prin arbori pleacă să colinde și Primăvara, păsări căutînd. Și către eroli creangă se întinde și crengi bolite către ea se-nînd!

Lucila Velazquez Venezuela

Mesteacănul de pe Olt

Lîngă Oltul cu ape-n tumult a fost dat să-mi răsără-nainte, ca-ntr-un vis minunat, de demult, un mesteacăn în albe veșmînte.

Și-l aud cum foșnește mereu — și va fi amintirea-i duloasă să foșnească și-n sufletul meu într-un grai ce-l cunosc de acasă.

Și privesc de pe asprele stînci oglîndirile lui tremurate în talazele apei adînci luminînd adîncimile toate.

Nina Korolova U.R.S.S.

În românește de Raluca Tulbure și Victor Tulbure

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Don Frontelez Mihai Ungheanu (redactor șef adjuncț), A. I. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09 ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 95

Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII